

de anti fascist

uitgave van:

**anti fascistische oud verzetsstrijders nederland
bond van anti fascist**

Leharstraat 8 - 6961 BM Eerbeek

2006 - 4

TPG Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

In dit nummer
onder andere:

Van de redactie
blz. 2

In Memoriam
Joop Smidt
blz.3

Nieuwe Wereldorde,
nieuw fascisme?
blz. 4

Buh, Rove en
Schwarzenegger
blz. 6

Nazi-staatsgreep VS
blz. 10

Van Celine
blz. 14

Schipholbrand
blz. 15

60 jaar na dato (4)
blz. 18

Military Commissions Act
De dag dat Habeas
Corpus stierf
blz. 21

Verschijnt 4 keer per jaar.
ISSN 0166-7556

Algemeen correspondentie-adres:
Leharstraat 8 - 6961 BM Eerbeek
Tel. 0313-654685
e-mail secr@afvn.nl
website www.afvn.nl

Abonnementsprijs:
Minimaal 10 euro per jaar

Losse nummers euro 2,50 (excl. portokosten)
Opgave abonnementen:
Telefonisch of per e-mail

Redactie coördinatie:
Jan Cleton

Redaktiemedewerkers:
Jan IJssink,
Celine v.d. Hoek,
Piet Schouten,
Toos Plug,
en vele anderen.

Vertaalster:
Toos Plug
Buitenlandse contacten:
Celine v.d. Hoek,
Annabelle Schouten.
Layout:
Jan Cleton

De Antifascist is een uitgave van de A.F.V.N. (Anti Fascistische oud Verzetsstrijders Nederland, Bond van Anti-fascisten).

Deze vereniging stelt zich ten doel:
a. te zorgen dat de daden van het anti-fascistische verzet bekendheid houden, respectievelijk bekendheid krijgen;
b. herlevend fascisme (neo-fascisme) te signaleren en met alle, bij de wet geoorloofde middelen te bestrijden;
c. te strijden voor vrede en vriendschap tussen de volkeren;
d. te strijden tegen iedere vorm van discriminatie.

Wilt u ons werk steunen?
Stort dan een bijdrage op giro nr.
3206900 t.n.v. penningmeester
A.F.V.N. Voorstraat 42 A, 3931 HE
Woudenberg. Tel. 033 - 2860271

Van de redactie

De voorpagina

Deze keer geen cartoon van Matiz op de voorpagina, maar een schermfoto van een DVD die we in ons bezit hebben. Op deze foto ziet u hoe in de dertiger jaren van de vorige eeuw de nazi's in de VS demonstreerden, onder grote publieke belangstelling. In Nederland is er weinig van bekend hoe groot het fascistische gevaar toen ook in de VS was. Het was zelfs kantie boord dat er ook in de VS, door middel van een staatsgreep, een fascistisch regime gevestigd werd. Meer over deze 'verrijdelde' staatsgreep en de betrokkenheid daarbij van o.a. Prescott Bush, leest u verderop in dit nummer.

In dit nummer

Een belangrijk deel van dit nummer wordt besteed aan de Nieuwe Wereldorde en fascistoïde ontwikkelingen die daar mee samenhangen. Dienaangaande een aantal opiniërende artikelen, aan de hand waarvan u kennis kunt nemen van wat ons, en vele anderen, in de huidige tijd sterk bezighoudt. Het artikel "Nieuwe Wereldorde: het nieuwe fascisme?", zal Manifest-lezers bekend voorkomen. Het in deze anti fascist geplaatste artikel is echter enigszins aangepast en een stuk uitgebreider, met name door de toevoeging van een aantal verduidelijkende kaders.

Zoals beloofd in het vorige nummer komen we terug op de aspiraties van Arnold Schwarzenegger om president van de VS te worden en de krachten die hem daarbij steunen. Verder uitgebreid aandacht voor de ondertekening door George W. Bush van de *Military Commissions Act 2006*. 17 oktober 2006 kan aangemerkt worden als de dag dat de democratie in de VS stierf. Schandalig dat de ondertekening van deze wet van de gevestigde media zo weinig aandacht heeft gekregen.

Agenda

Zaterdag 25 november organiseert de Geert Sterringa Stichting een filmavond over de internationale brigades in Spanje 1936-1938.

De volgende films staan op het programma:

De Spaanse aarde - Joris Ivens (1937) *Nederlandse ondertiteling*.

'Kapitein' Piet Laros ('Hollander Piet') (1975)

The Good Fight (Verenigde Staten, 1982) *Nederlandse ondertiteling*.

Plaats : Het Floreshuis (voorheen "De Karre") Floresplein 23, Groningen.

Aanvang: Zaal open 19.00 uur, Programmastart 19.30 uur. Toegang 3,50 euro.

Zondag 26 november de NATIONALE HANNIE SCHAFT HERDENKING in de PADUA kerk, Nieuwe Groenmarkt 12 te Haarlem.

13.00 uur openingswoord door een bestuurslid van de Stichting.

13.15 uur toespraak door de heer Dirk Mulder, directeur van het Herinneringscentrum Kamp Westerbork.

Muziek door het Kletzmer-ensemble NIGUNIM.

13.45 uur vertrek voor de STILLE TOCHT TER HERDENKING VAN HET VERZET GEPLEEGD DOOR VROUWEN IN 1940-1945 EN TEGEN RACISME/FASCISME/DISCRIMINATIE.

14.00 uur HERDENKINGSCEREMONIE in het Kenaupark bij het monument 'VROUW IN VERZET'. Gedichten voorgedragen door Marijke Karten-Pels. Kranslegging aan de voet van het monument.

Na afloop koffie/thee in de Paduakerk.

In Memoriam Joop Smidt (1925-2006)

Met dank aan Voorwaarts! Blad van de CJB¹

Met verdriet delen wij u mede dat onze kameraad Joop Smidt in de nacht van 4/5 Oktober 2006 - na een langdurige ziekte - overleden is. Ons medeleven gaat uit naar familie, vrienden en kameraden en wij wensen hen alle sterkte toe.

Joop, geboren 6 april 1925, groeide op in een arbeidersgezin. Veel mensen kennen de jaren dertig als een poel van ellende en armoede als gevolg van de crisis. Ook voor het gezin Smidt was het een moeilijke tijd, maar de vader van Joop had een baan bij de spoorwegen. Dat betekende een laag maar wel vast inkomen, een luxe die veel mensen in die tijd niet kenden. Van huis uit was Joop geen communist. Zijn vader was lid van de SDAP (de latere PvdA). Als jongen was hij ook niet aangesloten bij een van de vele organisaties die er in die verzuilde tijd volop waren. Alleen de zondagsschool is een tijdje geprobeerd totdat hij daar wegliep, tot grote hilariteit van zijn vader die vond dat hij later zelf maar een geloof moest kiezen. "Dat heb ik gedaan: ik werd communist!", maar daar zou hij pas in de oorlog voor kiezen.

Als jongen kwam hij indirect al wel veel in aanraking met het communisme. In de buurt waar hij woonde was ongeveer 80% van de mensen communist. Elke zaterdag (als de lonen waren uitbetaald) gingen collectanten de deuren langs om geld in te zamelen voor de Internationale Rode Hulp. Joop herinnerde zich als de dag van gister hoe de grote hand van zijn vader dan geld uit de jas haalde om te geven. Ook kwam zijn eerste vriendinnetje uit een communistisch gezin en samen gingen ze wel eens kijken naar de rellen en vechtpartijen die er elke woensdagmiddag (de scholen waren dan vrij) waren tussen CJB'ers en NSB'ers. Achteraf herinnerde Joop zich nog dat alleen de linksen in de jaren dertig wezen op het gevaar van het nationaalsocialisme. Tijdens de oorlog deed hij mee aan het verzet en

Joop Smidt (links) tijdens het bezoek van twee Duitse antifascisten, augustus 2005

kreeg o.a. de opdracht om de gele verkeersborden van de Duitsers te saboteren en het verspreiden van illegale blaadjes, onder andere 'De Waarheid' en om diefstal te plegen bij Duitse depots en sabotage te plegen. Ook 'foute' Nederlanders waren het doelwit. In 1944 ging hij niet meer naar school maar werkte bij de telefooncentrale van de Spoorwegen. Ook daar was kattenkwaad en waar mogelijk sabotage.

Na de oorlog werd hij medeoprichter van het ANJV (Algemeen Nederlands Jeugd Verbond). Die organiseerden allerlei activiteiten lokaal en ook landelijk. Voor de partij werd hij agitprop-instructeur, vanwege zijn werk bij de NS kon hij het hele land doorreizen.

In de jaren van de Koude Oorlog maakten Joop en zijn vrouw kennis met o.a. het Mauthausen Comité, de verontwaardiging over de vrijlating van de 'Drie van Breda' en zijn zodoende betrokken geraakt bij de AFVN. Zijn schoonouders waren daar al lid van net als Celine van der Hoek en Henk en Ali van Luttkhuizen. Joop heeft samen met andere antifascisten de opbouw van een antifaschistische bond (BvA) voorbereid. Hij heeft vele jaren scholing gegeven aan de jonge generaties. Hij was jarenlang voorzitter van het Rombergpark Comité

in Dortmund. Bij de FIR heeft Joop zich vele jaren samen met kameraden uit vele lidstaten ingezet voor de totstandkoming van de besluiten van de FIR. Joop werd benoemd tot erelid van het Presidium van de FIR en heeft zijn werk als raadgever tot het einde van zijn leven volbracht.

In 2004 was het vanwege zijn afnemende gezondheid niet meer mogelijk om deel te nemen aan het FIR Congres in Berlijn. Joop heeft de fakkel van het antifascisme overhandigd aan de jonge generatie. Met de opdracht de fakkel brandende te houden, behouden we Joop in onze herinnering.

Woorden van Joop in Manifest, krant van de NCPN, 1997:

„Maar blijvend vernietigd is het fascisme niet. Daarvoor moeten jullie, de nieuwe generaties zorgen! Graag willen we samenwerken zo lang we kunnen en overwinnen zullen jullie zeker. Zeker zal er over de wereld een echt socialistisch systeem komen en daarin is geen fascisme meer mogelijk.“

(Footnotes)

1) Als redactie maken we U attent op het artikel "Rode erfenis", interview met Joop Smidt.

Mocht U het artikel als tekst willen ontvangen neem dan contact op met de redactie.

Nieuwe Wereldorde: het nieuwe fascisme?

Door Jan Cleton

In Antifa-kringen wordt te pas en te onpas de kreet “dat is fascisme” gebezigd. We moeten echter niet vergeten waar het fascisme toe dient, waar het een werktuig van is en hoe het zich openbaart. Fascisme is georganiseerd groot onrecht, het is een gruwel voor de mensheid en we moeten die term dan ook niet makkelijk gebruiken. Maar hoe bepalen we nu wanneer het gebruik van de term fascisme gerechtvaardigd is?

Dimitrov

Communisten en de AFVN hanteren de definitie van Dimitrov (zie kader) over het fascisme en bepalen aan de hand van die definitie of er sprake is van fascisme.

Het fascisme is volgens Dimitrov de “openlijke terroristische dictatuur van de meest reactionaire en meest agressieve groepen van het financierskapitaal. Het fascisme stelt zich ten doel om binnen het land de organisaties van de arbeidersklasse te vernietigen, alle progressieve krachten te wurgen en naar buiten toe de veroveringsoorlog om de wereldheerschappij voor te bereiden en te ontketenen. Deze doeleinden probeert het fascisme te bereiken met terreurmethoden en sociale demagogie.”

Is die definitie een eeuwige waarheid? Er zijn weinig eeuwige waarheden en we moeten dus ook de definitie zelf steeds weer kritisch bekijken en ons afvragen of die geen aanpassing behoeft. Veel mensen maken de vergelijking met het fascisme zoals we dat hebben leren kennen in de vorige eeuw en meten daaraan af of we weer met fascisme te maken hebben. Een van die kenmerken was het onderdrukken van de organen van de arbeidersklasse in eigen land en het opsluiten van de leidinggevenden van die klasse in concentratiekampen, of erger. En dat is ook steeds van toepassing geweest wanneer er een fascistische dictatuur werd ingesteld. Op dit moment zien we echter in de VS steeds duidelijker fascistoïde kenmerken, maar er zijn bijv. nog enkele communistische partijen werkzaam die amper beperkt worden in hun functioneren. Miljoenen mensen gaan daar nog openlijk de straat op om te demonstreren tegen het gevoerde beleid. Hoe kan dat? Wat is er aan de hand? Zijn de VS nu fascistisch of niet?

Kenmerken van het VS-fascisme

George W. Bush en consorten hebben er niet voor teruggeëind via verkiezingsfraude de macht te grijpen. Sindsdien zijn er, voordien reeds bestaande, plannen uit de kast gehaald om die macht te consolideren. De aanslagen van 11 september hebben daarbij een belangrijke rol gespeeld.

Deze ‘Reichstagsbrand’ van Bush, oftewel een nieuw Pearl Harbour (zie kader 2), maakte het mogelijk een oneindige oorlog te beginnen.

In de Strategypaper van het Project for the New American Century (PNAC), een neo-conservatieve denktank met oorlogszuchtige haviken, van 3 september 2000 (dus ruim een jaar voor de aanslagen van 11-9-2001) staat te lezen: “Het veranderingsproces van de Oude Wereldorde naar de Nieuwe Wereldorde zal waarschijnlijk lang duren, tenzij een catastrofale gebeurtenis, zoals destijds Pearl Harbour, als katalysator optreedt.” Ondertekend door o.a. Jeb Bush, Dick Cheney, Donald Rumsfeld en Paul Wolfowitz.

Deze zogenaamde oorlog tegen het terrorisme maakte het op zich weer mogelijk, via de Patriot Act en de Homeland Security-wetgeving, de bestaande rechten van de bevolking zo te kortwieken dat er van de rechtsstaat weinig meer overbleef. De klik van Bush en co startte ondertussen de oorlogen tegen Afghanistan en Irak en het einde van de oorlogen tegen andere staten, die zich niet willen neerleggen bij de VS-suprematie, is nog lang niet in zicht. Meer dan 50 landen wereldwijd staan nog op het verlanglijstje van deze fascistten. Overal ter wereld worden door het VS-leger en de CIA mensen opgepakt en zonder enig recht opgesloten in allerlei soorten gevangenissen buiten de VS. Dit omdat ze op het grondgebied van de VS nog enige rechten zouden hebben. (Sinds de ondertekening van de *Military Commission Act* door Bush op 17 oktober jl. zijn die rechten ook verder geminimaliseerd, zie hiervoor pagina 20. nvdr)

Grootkapitaal en financierskapitaal

In de definitie van Dimitrov wordt gesproken van financierskapitaal, het belangrijkste onderdeel van het grootkapitaal. In de meeste landen treffen we in de regering stromannen van beide kapitaalgroepen aan. In de VS echter zitten de grootkapitalisten en hun directe handlangers zelf in de regering. Zowel het wapen- als het overige grootkapitaal. Het onderscheid tussen Republikeinen en Democraten is daar voor het grootste deel al verdwenen. Zij maken deel uit van dezelfde clubs en wanneer er nog verschillen zijn dan worden die slechts veroorzaakt doordat die clubs soms verschillende belangen hebben. Er is maar één ding waar ze bang voor zijn en dat is een georganiseerde arbeidersklasse. En dat bindt hen het meest. Verder hebben zij de totale controle over de gevestigde media, om op die manier hun sociaal-demagogische informatie te kunnen verspreiden.

De arbeidersklasse en de alternatieve media

Voorzover die arbeidersklasse al georganiseerd is, vormt zij echter op dit moment geen direct gevaar voor het kapitaal. Het heeft er nu nog controle over, maar weet heel goed dat het steeds opnieuw extra maatregelen moet treffen om die controle te behouden. Naast die georganiseerde arbeiders is er een groeiende groep ontevreden en die vinden we het meest bij de alternatieve media, voornamelijk op Internet. Daar wordt op dit moment, zij het in een anarchistische vorm, het verzet tegen de fascistoïde Bush-politiek georganiseerd. Probleem daarbij is dat het een verzameling van symptomen is die op deze manier moeilijk tot een georganiseerde tegenstroom met de juiste inzichten kan leiden. Daarom vormt deze groep ook geen direct gevaar. Tevens hebben de machthebbers van de Nieuwe Wereldorde de mogelijkheid om delen van het Internet volledig lam te leggen wanneer zij dat nodig achten.

De schijn van democratie

Voorlopig wordt, ondanks het gegeven dat de rechten van het merendeel van de bevolking steeds verder ingeperkt worden, de schijn van democratie hooggehouden. Negatieve maatregelen worden verkocht als zijnde in het belang van de bevolking. Daartoe wordt ook bewust de angst levend gehouden. De angst voor terroristische aanslagen en de angst voor een zogenaamd steeds criminelere wordende samenleving, om er maar enkele te noemen.

Zo creëren ze de omstandigheden die de mensen nu zaken doen accepteren waar men eerder tegen in opstand kwam. Was de legitimatieplicht nog een obstakel, nu gaat men zonder morren met zijn of haar paspoort naar de bank om de eigen gegevens in de centrale computer te laten opslaan. Men pikt dit in de waan dat het een bijdrage is in de strijd tegen criminele witwas-operaties e.d. Wat men niet weet is dat al deze gegevens in een supercomputer in Brussel terecht komen.

**De naam van dit computersysteem is:
Brussels Electronic Accounting Surveillance Terminal
(BEAST).**

Deze computer zal een steeds grotere rol gaan spelen. Ook allerlei andere computersystemen zullen er aan worden gekoppeld en op die manier zal op termijn van iedereen alle bestaande informatie beschikbaar zijn.

De scheidslijn tussen fascisme en burgerlijke democratie

Deze scheidslijn wordt steeds dunner. De zogenaamde oorlog tegen het terrorisme maakt het voor Bush en consorten niet alleen mogelijk om d.m.v. illegale oorlogen de olie- en aardgasvoorraden onder controle te krijgen, maar ook om de arbeidersklasse haar verworvenheden te ontnemen. Om te voorkomen dat dit tot revolutionaire toestanden zal leiden zijn ze tegelijkertijd bezig op geraffineerde wijze de totale controle over de mensheid tot werkelijkheid te maken. Binnen afzienbare tijd zullen zelfs mensen van een

onderhuidse chip voorzien worden.

Die chip bevat een persoonsnummer en dat maakt het straks mogelijk die persoon via GPS-satellieten overal te volgen. Hetzelfde persoonsnummer zal gekoppeld zijn aan de computerbestanden over deze persoon.

De onderhuidse chip, de Verichip, is volop in ontwikkeling en wordt op geraffineerde wijze getest. Iedereen kent wel het chippen van huisdieren en paarden. Maar nu wordt er in een verpleeghuis al geëxperimenteerd met een patiëntenvolgsysteem. Daartoe lopen de bewoners (nog) met een armband met daarin de chip. De leiding van het tehuis is daarmee in staat te 'zien' waar iedere patiënt zich bevindt. Momenteel wordt er ook gepraat over het chippen van TBS-gevangenen, zodat men ze ook tijdens (proef)verlof overal kan volgen. De 'nuttige' mogelijkheden zijn bijna eindeloos, maar zal het uitsluitend daarvoor gebruikt worden?

Alles zal zo ingericht worden dat het ten dienste staat van het kapitalistische systeem en dus wordt alles ondergeschikt gemaakt aan te behalen winst. Of dat ten koste gaat van de privacy en de vrijheid van vele miljoenen mensen maakt ze niet uit, zolang het systeem - en degenen die daar belang bij hebben - maar overleeft. Als de massa niet bijtijds in opstand komt zal dat ongetwijfeld eindigen in een fascistische dictatuur. Deze dictatuur zal zich kunnen handhaven door het individu, als onderdeel van de massa, onder volledige controle te houden. En de mogelijkheden daartoe worden dus heden ten dage vervolmaakt.

Conclusie

We zien dus dat het kapitaal probeert de schijn van democratie zolang mogelijk in stand te houden en ondertussen de dictatuur voorbereidt. Zij kunnen zich dat permitteren omdat er geen werkelijke tegenkracht meer is. De macht van de VS is momenteel zo groot dat andere imperialistische blokken slechts kunnen volgen in de hoop er van mee te kunnen profiteren. De tegenstellingen tussen de VS en de rest van de wereld zullen verder groeien, maar het betreft, op enkele uitzonderingen na, slechts de tegenstellingen tussen imperialistische kapitaalgroepen. In werkelijkheid hebben deze groepen echter een gezamenlijk overheersend belang. En dat is het handhaven van hun positie als profiteurs van de arbeid van anderen.

De vraag of de VS fascistisch zijn is dus in zoverre belangrijk dat we daarin een internationale tendens kunnen ontdekken en er de noodzaak van inzien daar tegenin te gaan. We leven in een bijna wereldwijd kapitalistisch systeem in doodstrijd. Alles zal voor dat systeem aanvaardbaar zijn om te overleven. En dat zal zich niet *Lees verder op blz.6*

Vervolg van pagina 5

beperken tot de VS. Andere imperialistische blokken zullen daarin, zoals nu al duidelijk blijkt, dus ook steeds verder meegezogen worden.

Hoe nu verder

Volgens mij is het nu van het aller-grootste belang dat de publieke opinie gemobiliseerd wordt. We moeten aan zoveel mogelijk mensen duidelijk maken dat het fascistische beest nooit echt verslagen is en zich op geniepige wijze aan het voorbereiden is op het instellen van de werelddictatuur.

Hoezo, kapitalisme in doodstrijd?

We kunnen ons goed voorstellen dat de inhoud van dit artikel bij veel mensen meer vragen oproept, dan er antwoorden gegeven worden. We zullen die vragen graag (proberen te) beantwoorden. Schrijf of email ons gerust, als u met vragen zit. Wel verzoeken wij u om ons geen ellenlange brieven te sturen. Graag kort en bondig en zoveel mogelijk gebaseerd op de inhoud van dit artikel. Het is onze bedoeling in volgende nummers van *de anti fascist* zoveel mogelijk de gestelde vragen te beantwoorden.

Stuur uw vraag naar: Hoezo, Leharstraat 8, 6961 BM Eerbeek of naar emailadres secr@afvn.nl met als onderwerp "Hoezo"

Bush, Karl Rove en Schwarzenegger

Onderstaande tekst komt van de video 'Martiallaw, 9-11 raise of the policestate'. Wat er tussen haakjes en onder de foto's staat zijn verduidelijkingen onzerzijds.

Een van de architecten van het beleid van de Bush-administratie is Karl Rove, de kleinzoon van Karl Heinz Roverer een Gauleiter van Oldenburg, oftewel een gouverneur van een hele Duitse staat onder Hitler. (Veel immigranten in de VS hebben hun naam ver-Amerikaniseerd, nvdr.)

De Pulitzerprijs-winnaar, journalist Bob Woodward, schrijft over een Bush-bijeenkomst dat Karl Rove de bijeenkomst vergeleek met een nazi-bijeenkomst. Nu promoot de combinatie Bush, Rove en Schwarzenegger een wereldwijde oorlog, in de naam van Amerikaanse veiligheid om de dreiging van het terrorisme te stoppen. Dezelfde geheime organisatie die Adolf Hitler financierde probeert nu een wereldregering te installeren. En Karl Rove is druk bezig Schwarzenegger president te maken. We begrijpen niet helemaal waarom hij (Schwarzenegger) plotseling zo belangrijk is en naar voren geschoven wordt. (Iemand anders zegt: Hij is per slot de republikeinse gouverneur van de meest populaire staat en een oude vriend van George Herbert Walker Bush). De San Francisco Chronicle schreef dat het besluit om Schwarzenegger mee te laten strijden voor gouverneur is genomen door Rove op Bohemian Grove. (zie AF nr. 3-2006 blz.3) Het is een ingenieus uitgedachte campagne. Tienduizenden republikeinen tijdens de Republikeinse Nationale Conventie (RNC) in Madison Square Garden, juichen en applaudisseren voor een man die voor open grenzen is en het verbieden van wapenbezit (de meeste Amerikanen zijn daar tegen). Maar de mensen is verteld hem te aanbidden, dus doen ze dat ook. Dit is niet de eerste keer dat we misleid worden door buitenlandse veroveraars. Er was nog een andere interessante bijeenkomst in Madison Square Garden. Dit was in februari 1931, van de Bund, de Amerikaanse nazi-partij. Op precies dezelfde plek als waar Bush en Schwarzeneg-

Arnold Schwarzenegger terwijl hij toegejuicht wordt op de RNC.

ger spraken in 2004 promootte de Amerikaanse nazi-partij in 1931 de denkbeelden van Adolf Hitler. De Amerikaanse nazi-partij kon een enorme populariteit genieten, de mensen hadden het gevaar nog niet onderkend. Maar terwijl een groot deel van het Amerikaanse volk sliep maakte Prescott Bush overuren voor het Derde Rijk. Gustav Schwarzenegger, Arnold's vader (van geboorte een Tsjech, nvdr.), was erg druk als vrijwilliger voor de Oostenrijkse nazi-partij, terwijl hij illegaal in Oostenrijk was. Hij werd later een SS-officier. En Karl Rove, volgens een publicatie was zijn grootvader onder Hitler de Gauleiter van Oldenburg, oftewel de gouverneur van een hele Duitse staat...

(Hierna volgen beelden van een massa-bijeenkomst van de German-American Bund in Madison Square Garden in New York. Vermoedelijk in 1937. Dezelfde plek dus waar in 2004 de RNC plaatsvond.)

...De Amerikaanse nazi's hadden het altijd over hun liefde voor Amerika, hoe pro USA ze wel niet waren. Veel mensen trapt hier in. En de vaders en grootvaders van de mannen die ons land nu regeren stonden volledig achter de ideeën van The Bund. Het is nu de 21ste eeuw en hun methoden zijn een stuk gewiekster. (Zie foto voorpagina)

De vraag is, zal het volk er weer intrappen?

(Beelden van de RNC 2004 Een damesstem kondigt aan:)

...De gouverneur van Californië, Arnold Schwarzenegger!
(Duizenden mensen met borden, met het opschrift Arnold!,
juichen hem toe. Arnold zegt verschillende keren dank u.
Commentator van de video gaat verder)

... Ben ik zojuist beland in een nachtmerrie, in een aflevering van de Twilight Zone? Het Amerikaanse volk dat iemand toejuicht, wiens thuisland Oostenrijk is. Iemand die openlijk praat over zijn droom een dictator te zijn. Arnold wil onze leider zijn, onze Führer. Als Amerikaans burger hebben wij het recht hem te ontmaskeren. En dat gaan we ook doen. Van CBS 60 Minutes tot NBC Meet the Press, Arnold was overal; te zien en te horen. Steun zoekend voor een wetswijziging die hem het recht geeft mee te doen aan de presidentsverkiezingen. Hooggeplaatste leden van zijn campagne hebben een nationale beweging opgestart om artikel 2, clause 5, te verwijderen uit de Amerikaanse grondwet, waarin staat dat alleen een in Amerika geboren kandidaat president kan worden. In november 2004 reikte voormalig president, George Herbert Walker Bush, de George Bush Award uit aan Arnold Schwarzenegger in zijn presidentiële bibliotheek te College Station Texas. Hij vertelde het publiek, "wed maar niet tegen Arnold Schwarzenegger, er is een goede kans dat hij onze toekomstige president wordt". Arnold maakt nu deel uit van de beroemde Kennedy-familie door Maria Shriver te huwen. Nu betuigt ook zij openlijk steun voor de wetswijziging, maar zegt dat de wetswijziging voor iedereen is bedoeld, niet speciaal voor haar echtgenoot. Verander het voor iedereen, dat is eerlijk. Vertrouw mij maar.

Al langer dan een jaar staan ze in iedere krant, of op tv, pleitend voor aanpassing van de grondwet. En nu heeft Schwarzenegger tegen de schrijver van zijn officiële autobiografie verklaard dat er inderdaad een geheim plan bestaat om hem in het Witte Huis te krijgen. Nu heeft de machtige senator Orrin Hatch een wetsvoorstel ingediend, bekend als "de Arnold wet". Er zijn nog drie wetswijzigingen ingediend door andere leden van het congres, zoals Dana Rohrbacher. Men blijft druk uitoefenen om deze veranderingen er door te krijgen, ondanks het gegeven dat in de publieke peilingen ruim 80% tegen een wijziging van de grondwet is voor Arnold Schwarzenegger. Maar de dreiging moet serieus genomen worden, want na een jaar promoten is nog maar 65% tegen deze wetswijziging. De vraag is dan, hoe zien die cijfers er uit over vier jaar? (De video is van eind 2004.) De Elite is gek op Schwarzenegger om zijn internationale aantrekkingskracht... (Elite met een hoofdletter? Wat is dat nou weer? Soms worden ze Illuminatie genoemd, soms worden de superrijken met veel macht bedoeld. Zo zijn er verschillende opvattingen over wie de Elite zijn. Waar men het over het algemeen wel over eens is, is dat het de mensen betreft die in deze kapitalistische wereld aan de touwtjes trekken. Voor ons zijn het de menselijke krachten achter het financiers-kapitaal.)

...Hij is heel kundig naar voren geschoven als toekomstig

Arnold's vrouw, Maria Shriver, is een lid van de Kennedy-familie

president, door de Nieuwe Wereldorde... (In dat kader bezien zou de Elite dus ook de drijvende kracht achter de Nieuwe Wereldorde zijn.)

...Daarom hebben we een Internetpagina gestart "Amerikanen tegen Arnold". Het adres is www.arnoldexposed.com. In een wanhopige poging deze buitenlandse indringer te stoppen...

...Laten we eens kijken naar de man die werkelijk aan

Karl Rove. De man die werkelijk aan de touwtjes trekt ?

de touwtjes trekt. Hier ziet u twee artikelen uit de San Francisco Chronicle waar te lezen valt dat het Karl Rove was die op Bohemian Grove de strategie uitstippelde om Schwarzenegger als gouverneur van Californië verkozen te krijgen. The Scotsman Journal publiceert in september 2002 een artikel met een foto waarop we Schwarzenegger zien, samen met Warren Buffet en lord Rothschildt. (Zie voor die foto AF 3-2006 blz.3.)

Deze ontmoeting vond plaats op Rothschildts kasteel en er werden zakelijke strategiën besproken. Dit alles een jaar voor zijn kandidaat-gouverneurschap. Middenin de door Enron veroorzaakte energiecrisis in Californië ontmoette Arnold in het geheim Michael Milkin, de aandelenhandelaar en Kenneth Lay in een hotel in Beverly Hills. Documenten betreffende deze ontmoeting zijn inmiddels vrijgegeven. En wat denkt u dat er besproken werd? Mogelijkheden om Enrons aansprakelijkheid te ontduiken.

Arnold had beloofd om geen donaties van bedrijven aan te nemen in ruil voor toezeggingen. Maar wat denkt u, hij heeft alle records gebroken als het gaat om het aannemen

van bedrijfsdonaties.

Net als andere beroemde Oostenrijkers is Arnold geobsedeerd door het idee de wereld te regeren. Hij vertelde vrienden, familie, kranten en magazines keer op keer dat hij heerser van de wereld wil worden, dat hij er van droomt een dictator te zijn. Dat hij net zoals Hitler aanbeden wil worden door massa's mensen. Rolling Stone magazine deed hier verslag van in de jaren '70, net als de London Guardian en CNN. In 2003 was te lezen hoe hij familie en vrienden vertelde over een terugkerende droom waarin hij als onze heerser door het leven gaat. Hoe hij een vijftig jaar durend plan opstelde toen hij nog jong was met als einddoel wereldleider te zijn. In 1990 vertelde hij aan het magazine U.S. News and World Report: "Mijn relatie tot macht en autoriteit is dat ik daar helemaal voor ben. De mensen hebben iemand nodig om over hen te waken. 95% van de mensen moet je nu eenmaal vertellen wat ze moeten doen en hoe zich te gedragen."

In de voetsporen van voorgaande dictators mag Arnold zichzelf graag zien met enorme afbeeldingen van zichzelf achter hem. Het concept van persoonsverheerlijking is totaal onbekend in de Amerikaanse geschiedenis...

...Maar laten we eerlijk zijn, Arnold gaat alleen maar met

zijn tijd mee. Door heel Amerika zien we nu enorme borden met daarop foto's van George Bush, betaald door zijn achterban, met de tekst "George Bush, onze leider". President Bush heeft gedaan wat nog geen enkele VS-president voor hem gedaan heeft, rondlopen in militaire uniformen. Dit om duidelijk te maken waar zijn macht vandaan komt. En Bush ziet zichzelf graag met veel militairen achter zich, net als Arnold...

...Een truc die de pro-Schwarzenegger pers graag uithaalt met het volk is door zich te richten op Arnolds vader en dan te schrijven "Arnolds vader kan er toch niets aan doen dat zijn vader SS-officier was". Ze richten de aandacht echter niet op nazi-oorlogscrimineel Kurt Waldheim, de voormalig secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Tijdens zijn huwelijksvoltrekking met Maria Shriver, in 1986, sprak Arnold tot zijn gasten en de aanwezige pers en zei: "Mijn vrienden willen niet dat ik over Kurt praat vanwege zijn recent ontdekte banden met de nazi's en zijn functie binnen de Verenigde Naties. Maar ik hou van hem,

en mijn vrouw Maria ook, dus bedankt Kurt."...

...In een in 1992 gepubliceerd artikel in Spy Magazine lezen we hoe Arnold geluidsopnamen van Hitler uitdeelde aan vrienden in Californië. En hoe graag hij de Sieg Heil groet maakte. Voormalig Mister Universe verklaarde dat Arnold donkere mensen graag 'nikker' noemde en zei dat ze niet konden rennen of wat dan ook. Dat hij zelfs zei dat donkere mensen waardeloos waren voor de maatschappij. Een tweede donkere bodybuilder, kampioen Robbie Robinson, vertelde over een publiekelijke gebeurtenis ten overstaan van duizenden mensen. Het was in 1978 en Arnold begon plots te schreeuwen: "Weg met de negers weg met donkere mensen, jullie zijn een minder ras en niet in staat een land te regeren." Er komt geen eind aan dit soort berichten, maar de gevestigde media negeren het volledig... De slechte manier waarop hij vrouwen behandelt is legendarisch. Hij heeft hier zelfs publiekelijk zijn excuses voor

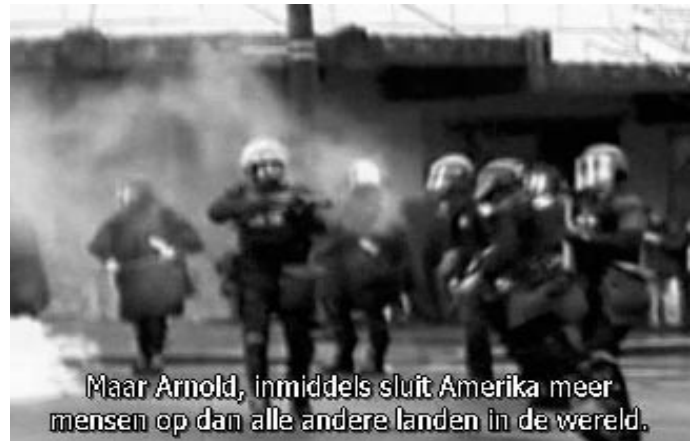

aangeboden. Dit is zo belangrijk omdat het bewijst dat hij een ongeleid projectiel is, een wilde man. Nog belangrijker is zijn voorkeur om te domineren, hij geniet ervan om anderen te kleineren. Arnold heeft nooit de inhoud van een in 2001 geplaatst artikel in Premiere magazine tegengesproken. Hij zou onaantrekkelijke dames, aanwezig tijdens filmopnames, hebben gedwongen op hun knieën te gaan zitten, waarbij ze moesten zeggen een lelijk eindje te zijn. Hij zou er van genieten mensen te kleineren tot ze in tranen uitbarsten. Hij is niet alleen een man waar de Elite dol op is, iemand die anderen mishandelt is ook chantabel. Als je bedenkt wat wij al weten. Hoeveel geheimen heeft hij dan nog? Tijdens een interview met OUI magazine vertelde Arnold over drugsgebruik en seksorgies, daar is de Elite helemaal dol op. Het geeft hen macht over hem.

Dan is er nog de publiekelijk verkrijgbare homoseksuele porno. U hoort het goed, Arnold heeft geposeerd voor diverse homoseksuele magazines. En dan is er nog de privé-collectie van mensen als Robert Mapplethorpe een pionier in harde homoseksuele porno. Een van de grootste problemen in Arnold's verleden is het toegegeven gebruik van anabole steroïde. Het gebruik van anabole steroïde, zeker bij zwaar gebruik, kan iemands gedrag totaal veranderen. Hij is een voorbeeld geweest als het gaat om het gebruik van steroïde, een drug met een vernietigende uitwerking

op de jeugd van Amerika. Maar een slecht voorbeeld zijn is lang niet zo schadelijk als de psychologische effecten. Symptomen zijn: wisperlurig, opvliegerig, extreem-agressief, hoogmoedswaanzin, de vervelende effecten van anabole steroïde. Aldus te vinden in de medische handboeken. Laten we nog eens samevatten. Iemand zegt dictator te willen zijn. Iemand die geluidsopnamen van Adolf Hitlers speeches uitdeelt. Iemand die openlijk Kurt Waldheim prijst, terwijl recentelijk onthuld is dat hij een nazi is en daar niet eens zijn excuses voor aanbiedt, wil nu president van de VS worden. Terwijl hij drugs heeft gebruikt die zijn persoonlijkheid ingrijpend veranderden in een dominant en agressief mens die lijdt aan hoogmoedswaanzin. We hebben het hier dus over Arnold Alois Schwarzenegger die men probeert president van Amerika te maken en dus opperbevelhebber van het VS-leger. Denk eens na over de mogelijke gevolgen. De macht hebben over onze B2-bommenwerpers, onze atoomonderzeeërs, onze kernwapens, onze luchtmacht, onze marine, alles.

Dit opgeteld bij de politie die rondloopt in zwarte uniformen, de bivakmutsen, de Patriot Act (en recent de Military Commission Act, zie blz. 20) we zijn in een nachtmerrie beland. Het is diezelfde elite die Hitler aan de macht hielp die nu Schwarzenegger naar voren schuift. Het is aan het volk van Amerika om deze informatie te controleren zodat er actie ondernomen kan worden om de republiek te verdedigen tegen vijanden uit binnen- en buitenland. In de strijd voor onze vrijheden en de toekomst van onze kinderen zal de realiteit onze enige redding zijn en niet de illusie. Als we geloven in de propaganda en de mooie verpakking zullen we terechtkomen in het Vierde Rijk van de Nieuwe Wereld Orde. Schwarzenegger en zij die hem aansturen rekenen erop dat u niets doet. Dat u zichzelf en anderen niet zult informeren, dat u niet zult opstaan tegen deze krankzinnige onderneming die ze tegen ons aan het uitvoeren zijn.

Nazi-staatsgreep in VS op het nippertje voorkomen

Nu zullen we gaan kijken hoe de Amerikaanse tak van de Illuminati Adolf Hitler hielp en financierde. En dat de Bush-familie in die periode als eerste landverraad pleegde.

John Buchanan, een Amerikaanse onderzoeksjournalist voor meer dan 35 jaar, die heeft gewerkt in alle grote mediasectoren in de VS, vertelde in 2004 het volgende verhaal:

"Ik heb voor meer dan 100 kranten en magazines geschreven zowel nationaal als internationaal. Op 17 september was ik de eerste journalist in de Amerikaanse geschiedenis die in de nationale archieven en de bibliotheek van het Congres duizenden bladzijden en documenten onderzocht om zonder enige twijfel, om zonder enige mogelijkheid van weerlegbaarheid van de feiten, te bewijzen dat Prescott Bush, de grootvader van George W. Bush en George Herbert Walker, die zijn naam heeft van zijn overgrootvader, nazi-collaborateurs waren en voor landverraad veroordeeld hadden moeten worden.

Twee weken geleden, begin augustus, was de Engelse krant de Guardian uit Londen de eerste die hier internationaal aandacht aan besteedde. Een van hun beste journalisten, Duncan Campbell, vloog vervolgens naar Washington om samen met mij naar de archieven en de bibliotheek van het Congres te gaan zodat ze konden controleren of de explosieve documenten echt waren en ik geen vervalste documenten presenteerde.

Prescott Bush is de grootvader van George W. Bush en de vader van George Herbert Walker Bush, die zijn naam heeft van zijn vaders schoonvader George Herbert Walker. Prescott Bush studeerde af en verliet de Yale-universiteit in 1917. Hij was lid van Skull en Bones (zie vorige nummer blz. 3. nvdr) samen met E. Roland Harriman, de jongere broer van W. Averell Harriman. De Bush-familie was niet welvarend. Ze werkten zich omhoog in de

Drie generaties Bush. Rechts Prescott Bush met zijn vrouw Dorethy Walker

betere kringen en waren opportunisten. Toen Prescott Bush Dorethy Walker ontmoette was hij een autobandenverkoper. George Herbert Walker, die het beste voor zijn dochter wilde, vertelde Prescott Bush dat het sociaal niet geaccepteerd werd dat zijn dochter met een verkoper van autobanden huwde. Dus gaf hij Prescott Bush een functie binnen Brown Brothers Harriman en later Union Banking Corporation. In werkelijkheid ging het helemaal niet om een bank maar om een witwasoperatie voor Nazi-gelden die met veel andere bedrijven verbonden was.

Zo bezaten ze een scheepvaartlijn genaamd de Hamburg-Amerika lijn. Het was het eerste Nazi-bedrijf dat in beslag werd genomen al was het in 1942 al niet meer operationeel. Begin jaren dertig transporteerde het schip Nazi-spionnen naar de VS. Ze hadden advertenties waarin een financiële beloning geboden werd aan Amerikanen die aan boord van de Hamburg richting Duitsland vertrokken en hun trouw zwoeren aan Hitler.

Acht maanden nadat de VS betrokken waren geraakt bij de oorlog publiceerde de New Yorkse Herald Tribune een artikel op de voorpagina onder de kop 'Hitlers engel Fritz Thyssen heeft drie miljoen dollar in een VS-bank'. Dit veroorzaakte een enorm schandaal in de wereld van de politiek. Brown

Brothers Harriman, waar George Herbert Walker en Prescott Bush zakelijke banden mee hadden, werkte met het bedrijf IG Farben; Auschwitz functioneerde als hun werkkamp (zie ook de antifascist van augustus '06). Prescott Bush was betrokken bij een aantal zaken die niet alleen anti-Amerikaans waren, maar pro-Hitler. Hij deed er alles aan om zoveel mogelijk mensen te bekeren voor Hitler en het opkomende Derde Rijk, aangezien de grootste klant van zijn zakenpartner W. Averell Harriman, Fritz Thyssen, praktisch dicteerde hoe Prescott zich gedroeg, alles ten gunste van zijn carrière. Zo kwam hij als bestuurslid terecht bij de Union Banking Corporation. Ook was hij aandeelhouder van Union Banking Corporation, samen met Averell Harriman. Interessant is vooral hoe de documenten overduidelijk aantonen dat alle aandeelhouders anoniem waren en rechtstreeks verantwoording aflegden aan Fritz Thyssen. Wat ik hier duidelijk probeer te maken is dat ze niet gewoon een aantal aandelen hebben gekocht als een investering om van de oorlog financieel te profiteren, maar dat ze direct zakelijk betrokken waren bij de persoon die de Duitse oorlogsmachine opbouwde. Zo zag ik een aantal vreselijke documenten in de bibliotheek van het Congres twee weken geleden, 9 augustus. Deze

hadden te maken met de McCormack-Dickstein hoorzittingen, november 1934. **Ze tonen aan dat Prescott Bush samen met de Dupont familie, de Remington familie en J.P. Morgan geprobeerd had de VS-regering omver te werpen, president Roosevelt te vermoorden en een regime in de stijl van Hitler te installeren.** Ik heb in mijn bezit verklaringen van de McCormack-Dickstein hoorzitting uit november 1934, afgelegd door een van de fascistische bedenkers, dat ze precies het model van Hitler zouden volgen en in de VS de staat van beleg uitroepen. Werkelozen die waardeloos waren voor de economie zouden opgepakt worden en samen met herriescoppers en joden opgesloten worden in heropvoedingskampen. En desnoods de mensen waar niets mee aan te vangen was vermoorden. De enige reden dat de staatsgreep in 1934 mislukte was dat ze de verkeerde generaal hadden ingehuurd. Generaal Smedley D. Butler, marineheld en twee maal onderscheiden. Hij werkte net lang genoeg mee met de bedenkers van de staatsgreep om alle betrokkenen te identificeren en ze vervolgens bij het Congres aan te geven. Ondanks waarschuwingen van de FBI, Justitie en de belastingdienst, te stoppen met het zakendoen met nazi's, zijn ze hier toch mee doorgeslagen tot en met 1951. Vervolgens zijn er nog eens 28 verschillende nazi bedrijven

in beslag genomen tussen eind 1942 en 1951. Ze hadden ook nazi gelden overgebracht naar Zwitserland, Argentinië, Brazilië en Panama. En ze zijn gewoon zaken blijven doen met de nazi Fritz Thyssen, de financier van Hitler en de rijkste man van Duitsland. Een staal- en kolenmagnaat, die samen met zijn partner Fredrik Flick en IG-Farben de Duitse oorlogsmachine opbouwde. Toen in 1951 in Argentinië Fritz Thyssen stierf werd Union Banking Corporation door de VS-regering opgeheven. Prescott Bush ontving voor zijn aandelen in dit nazi-bedrijf 1,5 miljoen dollar. Hierdoor had de Bush-familie haar eerste fortuin gemaakt. Geld om vrij te besteden. George W. Bush heeft zijn gelovige basis niet uit de bijbel of de leer van Jezus Christus. George Bush heeft zijn inspiratie verkregen bij Skull en Bones en de Thule-vereniging, waar ook Hitler, Goebbels en Göring door opgeleid werden. Maar ook Bohemian Grove, duivelse organisaties verantwoordelijk voor zoveel kwaadaardige zaken die zich in ons land afspelen. Hier moeten ze voor terechtstaan. Nu hebben we de nationale conventie deze week en dan brengen ze Arnold Schwarzenegger om te spreken. Schwarzenegger is de zoon van een nazi en iemand die de nazi's heeft geprezen, zelfs Adolf Hitler heeft geprezen. Hij sprak gisteren in termen als "we zullen niet terugdeinzen, we zullen niet wijken, we

zullen deze oorlog tegen terreur winnen."

Gedeelte uit speech van Schwarzenegger tijdens de Republikeinse Conventie in 2004: **"Hij is een leider die nooit twijfelt, die nooit wijkt en voor niemand uit de weg gaat."**

Buchanan: "Dit zijn precies de woorden die Hitler in zijn rede gebruikte vlak na de Reichstagsbrand. Terrorisme en het thuisland onder vuur zijn precies de redenen die Hitler aangreep om alles naar zijn hand te zetten. Binnen het Duitse regeringsmodel spreken we hier over een criminele regering. Ze kopiëren niet alleen Hitler, hun ideeën komen van Hitler. Ik daag iedereen uit, een historicus, journalist, auteur, wie dan ook om zich te melden en aan te tonen dat mijn gedachtegang niet klopt. Dat er geen onderscheid is tussen Hitlers invasie van Polen in 1939 en de Reichstagsbrand en de wens om de wereld te domineren en de illegale invasie van George W. Bush in Irak en het ontmantelen van de grondwet door de Patriot Act na de aanslagen van 9/11. Waarvan ik stel dat dit zijn Reichstagsbrand was. Karl Rove en zijn dienaars zijn net zulke propagandameesters als Joseph Goebbels was. Ze namen letterlijk de methoden over van Goebbels en Göring hoe je briljante propaganda moet fabriceren. Hoe onwerkelijkheid werkelijk wordt. En hoe werkelijkheid veranderd kan worden in fantasie. Politieke misleiding recht voor je neus. Het is als een gebroken plaat die constant hetzelfde speelt en nu zijn deuntje speelt in ons huidige tijdperk. En dat is dat de Bush-familie al heel lang een doel heeft: de meest machtige familie worden en de wereld regeren. Ze staan op het punt dit voor elkaar te krijgen met George W. Bush. Het is van levensbelang dat iedereen wakker wordt en iets onderneemt, want de dag des oordeels is nabij. Deze mensen zijn nazi's en praktiseren de nazi-filosofie en imiteren nazi-tactieken en de klok tikt. "

Bron: Martial law 9/11, the raise of the police-state.

Berichten van de

Politieke verklaring over het gevaar van extreemrechtse groepen in Europa Europese initiatieven zijn noodzakelijk!

0. De Internationale Federatie van Verzetsstrijders, antifascistische organisatie, (FIR), de koepelorganisatie van verenigingen van oud-verzetsstrijders, partizanen, leden van de anti-Hitlercoalitie, vervolgd van het nazi-regime en antifascisten van de huidige generaties van meer dan twintig landen uit Europa en Israël, waarschuwt voor de toenemende invloed van extreemrechts in diverse Europese landen.

1. Na de bevrijding van fascisme en oorlog is de gezamenlijke gedachte van mensen van over de hele wereld altijd geweest om nooit weer fascisme, racisme en antisemitisme of nationalistisch chauvinisme te tolereren.

2. Meer dan eens hebben antifascistische organisaties in het verleden het publiek gealarmeerd over de wedergeboorte van extreemrechtse groepen in de Europese politiek. In Oostenrijk en Italië kwamen rechts-populistische politici aan de macht. In Frankrijk haalde een openlijk fascistische partij een hoog aantal stemmers bij de laatste campagne voor de presidentsverkiezingen.

3. Terwijl deze partijen zich plaatsen in het parlementaire systeem in Europa, zien we een groeiende invloed van gewelddadige extreemrechtse groepen. Enkele voorbeelden:

In Hongarije vallen hooligans, rechtse skinheads en aanhangers van de neofascistische MIEP (Partij voor Leven en Gerechtigheid) openbare gebouwen aan van media, de regeringspartij en het parlement.

In Duitsland zijn leden van de gewelddadige neofascistische scene gekozen als parlementaire groep in een deelstaatsparlement.

In Groot-Brittannië behaalde de BNP, die verantwoordelijk is voor gewelddadige racistische rellen in verschillende Britse steden, aanzienlijk meer stemmen bij de lokale verkiezingen.

In Rusland zien we in de laatste weken meer gewelddadige uitbarstingen tegen buitenlanders en mensen afkomstig uit de Kaukasische regio.

In België vermoordde een aanhanger van het Vlaams Belang in Antwerpen diverse mensen alleen omdat ze buitenlanders waren.

In Denemarken, Oostenrijk en Zweden verwerven openlijk gewelddadige en xenofobe partijen meer maatschappelijke invloed.

Daarnaast zien we maatschappelijk nationaal gesteunde vormen van historisch revisionisme, zoals in de Baltische Staten en Hongarije.

4. Deze voorbeelden zijn alleen het topje van de ijsberg van een politieke situatie die is beschreven door het EUMC (Europees Waarnemingscentrum tegen Racisme en Xenofobie) en andere maatschappelijke organisaties als in toenemende mate bedreigend voor 'buitenlanders'. Niet integratie en interculturele dialogen, maar uitsluiting, xenofobie en religieus gelegitimeerde vervolgingen zijn in opkomst. Daartoe behoort ook een nationaal beleid van sociale uitsluiting van 'vreemdelingen', zoals in diverse voormalige Sovjetrepublieken of in Zwitserland. Democratische rechten en vrijheden worden tegen deze achtergrond bedreigd.

De oorzaken van deze ontwikkelingen verschillen van land tot land. Vaak is het een reflectie van materiele sociale problemen als gevolg van sociale verandering dat door neofascistische demagogen in racistisch perspectief wordt gezet. Daarom moet een actieve strategie tegen dit inhumane beleid verbonden zijn met de strijd voor sociale rechtvaardigheid en menswaardige omstandigheden in elk land.

5. De FIR verwelkomt het gegeven dat in de meeste Europese landen verschillende maatschappelijke bewegingen, partijen en burgerinitiatieven zich al verzetten tegen deze extreemrechtse krachten. De FIR waarschuwt voor de toenemende invloed van extreemrechtse krachten die het politieke klimaat langdurig negatief kan beïnvloeden. Onze lidorganisaties en in navolging hun landen moeten bijdragen aan de ontwikkeling van democratisch verzet.

De FIR doet een appel om op Europees niveau en door middel van concrete acties in de maatschappij het tij te keren. De lidorganisaties zullen zich met volle kracht inzetten voor zulke activiteiten. De FIR nodigt daarom alle democratische organisaties, maatschappelijke organisaties en verenigingen uit om deel te nemen in bondgenootschappen en activiteiten tegen deze bedreigende ontwikkeling. De FIR eist dat de politiek verantwoordelijke personen in elk land en in de EU meer actie ondernemen tegen zulke ontwikkelingen. Meer fondsen moeten ter beschikking komen voor sociale projecten van burgers tegen racisme, xenofobie en voor stabilisatie van democratie en dialoog.

De lidorganisaties van de FIR zullen hun taak ook in de toekomst volbrengen voor de vernietiging van fascisme 'met al zijn wortels' en de 'oprichting van een nieuwe wereld van vrede en vrijheid'.

**Uitvoerend comité van de FIR
Besloten op 29 september 2006**

Brief over KSM-verbod

Berlijn, 21.10.2006

Geachte heer president Vaclav Klaus,

Met onthutsing en ergernis heeft ons overkoepelend orgaan van voormalige verzetsstrijders, partizanen, deelnemers van de strijd tegen het fascisme en huidige antifascisten kennis genomen van het verbod op de communistische jongerenorganisatie in uw land.

We zijn onthutst, omdat met zo'n stap democratische vrijheden en het recht op vrije meningsuiting, zoals die in Europa inmiddels de norm zijn, geminacht worden. We zijn geërgerd, omdat zo'n stap in tegenspraak is met de vrijheidstraditie van Tsjechoslowakije in de 20e eeuw.

We willen eraan herinneren dat van 1933 tot 1938 vele politiek vervolgd uit Duitsland in Tsjechoslowakije politiek asiel kregen. Het waren vakbondsleden, communisten en sociaal-democraten, onder hen het bestuur in ballingschap van de SoPaDe. Zij werden in fascistisch Duitsland vervolgd, omdat zij zich voor een socialistische maatschappij en economische orde inzetten en het privé-eigendom van productiemiddelen door gemeenschappelijke eigendom wilden vervangen. Toentertijd bewees de Tsjechische regering zich als liberaal en democratisch, doordat ze bescherming bood aan deze mensen en hen tegelijkertijd de mogelijkheid gaf om in de geest van hun overtuiging te werken.

Toen door het Müncher Dictaat en de fascistische bezetting de vrijheid beknot werd, waren het de beste vrouwen en mannen uit het Tsjechische volk, onder hen Tsjechische communisten, zoals de wereldberoemde journalist Julius Fucik, die in verzet tegen de nazi-heerschappij voor de vrijheid van de bevolking streden.

Omdat na de tot nu toe voorliggende persberichten de KSM-organisatie geen enkele overtreding van de wet of de bereidheid tot geweld voorgeworpen krijgt, kan de maatregel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken enkel als een daad van politieke censuur opgevat worden, die zich niet verdraagt met het principe van een democratische maatschappij.

We verzoeken u daarom met klem, u daarvoor in te zetten dat de maatregelen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken tegen de communistische jongerenorganisatie opgeheven worden en de fundamenteën van het VN-verdrag van de Mensenrechten niet door zo'n ingreep in de democratie in uw land in twijfel worden getrokken.

Hoogachtend,

Ondertekend door:

Michel Vanderborght (voorzitter)
Dr. Ulrich Schneider (secretaris-generaal)

Menselijke zwakte

03-10-2006

München/Rome/Argostoli (german-foreign-policy.com)

Het grootste oorlogsmisdrijf van de Duitse Wehrmacht blijft ongestraft. Dit is bevestigd door het openbaar ministerie in München. Het betreft hier het bloedbad in Kephallonia, Griekenland in 1943. In verband met het staken van de vervolging is er een bericht gepubliceerd door het openbaar ministerie in München. In het bericht staat dat het doodschieten van weerloze, Italiaanse krijgsgevangenen niet per se "moreel onaanvaardbaar is". Als excuus hiervoor kan namelijk een beroep worden gedaan op "menselijke zwakte" en is er hier dus geen sprake van moord. Dit houdt in dat het bloedbad verjaard is, dat de Duitsers niet bestraft worden en kunnen blijven genieten van hun door de overheid verstrekte pensioenen. De personen die baat hebben bij deze beslissing worden in Italië beschuldigd van het plegen van achterbakse en bijzonder gruwelijke moord. Het Duitse bloedbad heeft 3000 mensen het leven gekost. In Italië is met verontwaardiging op deze beslissing gereageerd. German-foreign-policy.com publiceert een deel van het bericht. Het staken van de vervolging heeft ook actuele betekenis. Deze uitspraak kan namelijk toegepast worden op alle krijgshandelingen strijdig met het volkerenrecht. Dus ook op die, die op dit moment plaatsvinden in landen met een (bijvoorbeeld) Duitse militaire aanwezigheid.

In het besluit van het openbaar ministerie in München (zaaknummer: 115 Js 11161/06) wordt het doodschieten van de Italiaanse generaal Gandin en zijn officieren weliswaar verwerpelijk genoemd, maar blijft het voor de daders zonder strafvervolging. Gandin en zijn officieren hebben het door hen veroverde Griekse eiland Kephallonia juli 1943 verdedigd tegen Duitse troepen nadat Italië het bondgenootschap met Duitsland verbroken had. Het bloedbad was het antwoord van de Duitse generale staf op het verbreken van het bondgenootschap (de 'as') door Italië.

Commando

Honderden Duitse soldaten die Kephallonia binnengevallen waren namen deel aan de slachting van de Italiaanse krijgsgevangenen. Onder de daders bevond zich ook de aangeklaagde Otmar Mühlhauser. Hij had een van de commandogroepen samengesteld. De nietsvermoedende Italiaanse krijgsgevangenen werden op 24 september 1943 op een gevangenseiland voorgeleid. Terwijl zij bij Argostoli (Kephallonia) voorgeleid werden gaf Mühlhauser het commando voor de executie.

In genoemde beslissing wordt hij "Mühlhauser" en dan weer "Mühlmauser" genoemd. Het openbaar ministerie verraadt hier haar desinteresse aan de ware identiteit van de dader, dit maakt deel uit van haar versluieringspolitiek. Ooggetuigen bevestigen ook dat de daders hun gedode slachtoffers beroofden van waardevolle spullen en persoonlijke eigendommen. Met dit soort omstandigheden heeft deze beslissing over het staken van de vervolging geen rekening gehouden.

vervolg op blz. 14

Ontkenning

Het betreft hier, volgens het oorlogs- en volkerenrecht evenals volgens het toen geldende Duitse strafrecht, een wederrechtelijke daad. Het is de daad van een regime dat geen scrupules kent en dat in 1943 al honderdduizenden moorden te verantwoorden had. In het besluit van het openbaar ministerie in München wordt het een daad zonder "politieke beweegredenen" genoemd. "Er waren uitsluitend militaire belangen in het spel die tot deze executie geleid hebben". Zo schrijft de Duitse officier van Justitie, de werkelijke historische samenhang ontkenkend.

In het gezicht

Ten slotte rechtvaardigt het genoemde besluit ook de daden van de aangeklaagde gezien het hier "niet om normale krijgsgevangenen" ging. Er was hier namelijk sprake van verraders volgens het taalgebruik van de nazi-misdadigers. Het toppunt in het betoog is wel de conclusie dat het geval eigenlijk gewoon lijkt op het executeren van Duitse Wehrmacht deserteurs. Ook deze executies zijn namelijk niet te veroordelen als moorden gepleegd vanuit lage motieven, aldus het openbaar ministerie in München. Dit is een klap in het gezicht van de nog levende familieleden van Wehrmacht-soldaten die voor hun verzet tegen de onderwerping van heel Europa met het leven hebben moeten betalen.

Onaanvaardbaar

In Italië is dit bericht met verontwaardiging ontvangen. De beweegredenen van het besluit van het openbaar ministerie in München zijn "schokkerend en een zware belediging voor duizenden die zijn gesneuveld" in deze oorlog, is het oordeel van de Italiaanse historicus Paolo Paoletti. "In Italië zijn straten en pleinen vernoemd naar de gesneuvelden van Kephallonia", schrijft de krant Corriere della Sera. Verder schrijft zij: "Het openbaar ministerie in München echter beschouwt hen nog steeds als verraders: als voormalige bondgenoten van het derde rijk die veranderd waren in vijandige strijders en daarom geen recht hadden op de bescherming die krijgsgevangenen toekomt."

"Eufemistisch uitgedrukt is hier sprake van een juridisch ongeluk", schrijft het dagblad Il Giornale. "Dit oordeel is voor ons onacceptabel", schrijft de minister van buitenlandse zaken van Italië. Arturo Parisi stelt: "Dit oordeel verdraait de waarheid, de feiten en het oordeel van de geschiedenis."

Vertaling Andreas Thedieck

van Celine (v.d. Hoek-de Vries)

Een Ander Joods Geluid

Door Celine

Als de laatste Anti Fascist van dit jaar in uw bus valt is het alweer enige maanden geleden dat er in Amsterdam een goed bezochte demonstratie plaatsvond tegen de misdadige bombardementen op Libanees grondgebied door de Israëlische luchtmacht, waar hoofdzakelijk burgers slachtoffer van werden. Van de Nederlandse joden staat helaas nog een groot deel van hen achter die zinloze misdadige bombardementen. Maar er is ook een groep joden in ons land die er gelukkig anders over denkt, met de naam "Een Ander Joods Geluid" (EAJG) opgericht in het jaar 2000.

Al in 1990 was er een groep joden in ons land die protesteerde tegen de discriminerende behandeling van de Palestijnen door de Israëlische regeringen vanaf de oprichting van de staat Israël. Ze maakten zich kenbaar door een kwartaalblad uit te geven dat nog steeds bestaat en waar ook niet-joden aan meewerken. Deze groep noemt zich het "Steuncomité Israelische Vredesgroepen en Mensenrechten Organisaties" afgekort SIVMO. Hun kwartaalblad, met de naam "De Brug", heeft een groot aantal geïnteresseerde lezers.

Waarom dan toch Een Ander Joods Geluid opgericht?

Op 26 en 27 oktober 2000 zijn al twee advertenties hierover geplaatst in vier landelijke dagbladen, te weten het Parool, de NRC, Trouw, de Volkskrant en in het Nederlands Israëlitisch Weekblad (NIW).

De reden tot het plaatsen hiervan waren de rellen die op 29 september uitgebroken waren als gevolg van het provocatieve bezoek van Ariël Sharon aan de Tempelberg in Jeruzalem (heilige plaats van de Palestijnen waar zich ook de Grote Moskee bevindt) waarbij doden en gewonden vielen. Er leefde bij velen van de joodse gemeenschap in ons land het gevoel dat zij hun stem moesten laten horen en zich duidelijk uitspreken tegen het geweld, de voortdurende bezetting en het ontbreken van een uitzicht op een rechtvaardige oplossing voor joden en Palestijnen (bron: de Brug, december 2000).

Er kwamen vele reacties op de advertenties, niet alleen van joden maar ook van niet-joden. En omdat er aan het blad "De Brug" van SIVMO ook niet-joden meewerken, zoals eerder vermeld, vond men dat Een Ander Joods Geluid alleen uit joden moest bestaan. Men wilde laten zien dat niet alle Nederlandse joden sympathiseren met de onwettige methoden tegen de Palestijnen door de Israëlische regeringen.

Ook internationaal is er joodse oppositie

Hieronder enkele uittreksels uit De Brug van het jaar 2000:

In het Franse dagblad "Le Monde" verscheen op 17 oktober van dat jaar een verklaring ondertekend door 51 Franse joden. Als reden om zich tegen hun gewoonte te uiten als joden noemen zij de pretentie van Israëlische leiders "om buiten ons om namens ons te spreken". Zij weigeren vastgepind te worden, omdat zij nu eenmaal tot een bepaalde gemeenschap behoren (ingekort).

Veel protestgeluiden komen ook uit de VS. Een actieve groep in Californië is "a Jewish Voice for Peace" (JVP). Deze groep zet zich in voor burger- en mensenrechten en economische rechten van joden, Palestijnen en andere volken in het Midden-Oosten. JVP geeft een dagelijks bericht uit via e-mail. JVP is tevens gelieerd met een joods-Palestijnse dialooggroep (ingekort). Scherper van toon is een oproep van Jewish People Against the Occupation (JPAO of JAAO) van 31 oktober 2000 van een groep uit Montreal afkomstige linkse Amerikaanse joden en Israëli's. De inzet is hier solidariteit

met Palestijnse "broeders en zusters", want dat is in feite ook solidariteit met het joodse volk. Opvallend onder het Amerikaanse protest is een brief van 230 joodse intellectuelen aan het Amerikaanse Congres, direct na het provocatieve bezoek van de oorlogsmisdadiger Sharon aan de Tempelberg.

Zij dringen er op aan om alle buitenlandse hulp aan Israël op te schorten.

Zestien Israëlische joden verblijvend in Groot-Brittannië stuurden een brief aan de media waarin het geweld tegen de Palestijnse bevolking in zeer extreme bewoordingen ("open jachtseizoen op Palestijnen, moord, barbaars antwoord") beschreven wordt. Zij eisen onmiddellijke en onvoorwaardelijke terugtrekking uit alle in 1967 bezette gebieden.

Tenslotte dit nog

Gelukkig wonen in Israël nog vele joden die het met de politiek van de Israëlische regering niet eens zijn, zoals o.a. de vredesbeweging "Gush shalom" en andere vredesbewegingen aldaar, en zij allen hopen, net als wij, nog de tijd te beleven dat in Israël en Palestina beide volkeren in vrede kunnen leven onder echte democratische regeringen.

Schipholbrand moet verdere consequenties hebben

Door mr. M.N.P. Steijnen, advocaat

We zijn de afgelopen periode getuige geweest van een aantal ontwikkelingen in de Schipholzaak, met een eigen dynamiek.

Allereerst een rapport van de Onderzoeksraad dat twee ministers tot aftreden dwong.

En vervolgens een Tweede Kamer, waaruit, in het debat over het rapport van de Onderzoeksraad, een aantal reacties opborrelden die ervan getuigden dat een aanzienlijk deel van die Kamer zich, nu althans, er rekenschap van geeft dat de Schipholramp een humanitaire catastrofe vormde.

Officiële erkenning dat de ramp een humanitaire catastrofe vormde

Dat laatste lijkt, vanuit menselijk oogpunt, een normale reactie van de Kamer op een ramp van een omvang en een verschrikking als deze. Maar is niettemin toch iets nieuws. Want de lauwheid en nauwelijks verholde desinteresse van de meerderheid van politici onmiddellijk na de ramp waren even stuitend als opvallend.

De nu gebleken opstelling van de Kamer vormde in ieder geval een niet te miskennen signaal dat de Schipholramp maatschappelijk harder is aangekomen, en ook dieper doordreunt, dan althans de regering lief is.

Weliswaar voltrok het aftreden van de ministers Donner en Dekker zich min of meer als een geruisloze herschikking van een kabinet dat toch al niet lang meer heeft te zitten, zodat in dat opzicht de gevestigde politieke machten weinig averij opliepen, de opstelling van de Tweede Kamer werd desalniettemin toch als onverwacht kritisch ervaren.

Medeplichtigheid van de Kamer aan de catastrofe

Maar echt openstaan voor een werkelijke analyse van de oorzaken van de ramp, daarvoor heeft de Kamer weinig speelruimte. Want die werkelijkheid is niet alleen onthullend voor wat betreft de rol van bewindslieden als Donner in het drama. Maar is, onvermijdelijk, ook confronterend voor wat betreft de eigen rol van de Kamerleden in de gebeurtenissen. Wat daarbij dan immers breeduit op tafel dreigt te komen, is dat weliswaar figuren als Donner en Verdonk, met volle overtuiging en vanuit een eigen invulling van hun verantwoordelijkheden, de omstandigheden hebben geschapen

Nico Steijnen

waarin een ramp als deze als het ware onontkoombaar werd. Maar dat de Kamer hier een niet te miskennen medeplichtigheid draagt voor het afschuwelijke en mensonterende beleid dat deze ministers ten opzichte van tot 'illegaal' verklaarde mensen hebben gevoerd.

Een medeplichtigheid van de Kamer die, variërend van 'links' tot 'rechts' binnen het politieke spectrum, het karakter had van in elk geval een min of meer stilzwijgende gedooghouding tot een regelrecht aanzetten tot.

Als zodanig vormde het mensvijandige beleid van Donner en Verdonk jegens 'illegalen' dan ook in veel opzichten het invullen van een ruimte die de Kamer royaal aan hen overliet. Want van 'links' tot 'rechts' durfden de Kamerleden zich niet echt te distantiëren van een grondstroom in de maatschappij, die op hoge toon eiste dat met 'illegalen', als een ongewenste mensencategorie, korte metten zou worden gemaakt. Dus de Kamerleden zitten er, zagezegd, zelf ook tot de nek in.

Een voorzichtige kritische geest

Laat dit dus voor de Kamer weinig ruimte over voor een confronterende zoektocht naar de werkelijke oorzaken van de ramp, toch lijkt met de houding van de Kamer in het debat over het rapport van de Onderzoeksraad, die dus kritischer was dan verwacht, een nieuw licht te gloren. Want wellicht breekt in deze opstelling van de Kamer door dat er in ons land een verandering van geest aan het ontstaan is.

Het lijkt erop dat zich iets van bezinning, misschien zelf van

gêne begint af te tekenen. En het is dan ook niet ondenkbaar dat tenminste een deel van Kamer, net zoals zo langzamerhand een breed deel van de samenleving, nu eindelijk afstand wenst te gaan nemen van de vergaande ontmenselijking van 'illegalen', die de laatste jaren de maatschappij in een wurg-greep heeft gehad.

De ravage in de K-vleugel na de brand

Ruimte voor herbezinning en schulderkenning

Als die ontwikkeling inderdaad doorzet, dan komt er ruimte voor zowel de Kamer als voor brede maatschappelijke geleidingen om te erkennen dat de tragedie die zich met de Schipholramp heeft afgespeeld in wezen een uitvloeisel vormde van een obsessief ontspoorde grondhouding, die onze maatschappij teistert.

Een grondhouding die ertoe heeft geleid dat, in relatief zeer korte tijd, een maatschappij van uitsluiting en dehumanisering van bepaalde bevolkingsgroepen, met name tot 'illegaal' verklaarde mensen, gestalte heeft kunnen krijgen. Met als gevolg dat maatschappelijk respect voor en compassie met de aldus uitgesloten bevolkingsgroepen niet alleen razendsnel volledig zijn weggeërodeerd, maar zelfs maatschappelijk verdacht zijn geworden.

'Een wrede en onmenselijke behandeling' in de zin van het Anti-Folter Verdrag

Het is deze 'nieuwe' hardheid tegenover deze categorieën mensen, die iedere empathie met hen zelfs in de taboesfeer heeft doen belanden, welke de wezenlijke achtergrond en oorzaak vormde van de Schipholramp. Aldus werden immers de voorwaarden geschapen waaronder het mogelijk werd om deze mensen eerst maatschappelijk volledig te depriveren van welke sociale verworvenheid dan ook, met als volgende stap om hen dan vervolgens, tegen een zo gering mogelijke kostprijs en onder zo abominabel mogelijke detentie-omstandigheden, massaal uit de maatschappij 'weg te sluiten'.

De behandeling die in dit verband met name de slachtoffers van de Schipholbrand hebben ondergaan - en door gebrek aan wezenlijke nazorg nog steeds ondervinden - is daarmee, objectief beschouwd, van een aard dat hier nog alleen maar

kan worden gesproken van 'een wrede en onmenselijke behandeling'.

De architecten en uitvoerders van die behandeling moeten worden gestraft

Als het beseft dat we, met de manier waarop we een mensencategorie als tot 'illegaal' verklaarden de afgelopen jaren behandeld hebben, fundamenteel op de verkeerde weg waren echt baan gaat breken, dan kan er ruimte komen voor het inzicht dat hiermee inderdaad sprake was van een ernstige maatschappelijke ontsporing, met als exponent daarvan de afschuwelijke dood en geestelijke verminking van een aantal van hen als gevolg van de Schipholbrand.

Juist nu er wellicht in ons land weer wat ruimte aan het ontstaan is voor een dergelijk ontluikend maatschappelijk besef, is het zaak degenen die de directe maatschappelijke verantwoordelijkheid hiervoor droegen - in dit geval dus de ministers Donner en Verdonk - ook zonder meer volledig op hun aansprakelijkheid te drukken. Zij waren immers zowel de architecten als de uitvoerders van dit beleid van ontmenselijking.

En een duidelijke onderstreping van hun strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor de gevolgen van de ramp heeft dan tot functie om nog eens heel direct te benadrukken dat de behandeling die de slachtoffers van de ramp ondergingen inderdaad alle perken te buiten ging. En inderdaad slechts als 'een wrede en onmenselijke behandeling' kan worden gekwalificeerd. Waarbij dan ook strafrechtelijke grenzen verre werden overschreden.

De rechtspraak van het Anti-Foltercomité

Dat dit laatste inderdaad het geval is, valt ook af te leiden uit de rechtspraak zoals die door het Anti-Folter Comité in Genève tot stand is gebracht. Dit orgaan dat tot taak heeft om toe te zien op de naleving van het Anti-Folterverdrag kwalificeerde een aantal aspecten van de behandeling die de slachtoffers van de Schipholramp hebben moeten ondervinden in andere verbanden inderdaad reeds als 'een wrede en onmenselijke behandeling' in de zin van dit Anti-Folterverdrag.

Manoeuvres van het OM

Inmiddels heeft het Openbaar Ministerie (OM) zich over onze ingediende eis tot strafrechtelijke vervolging van Donner en Verdonk gebogen. En heeft die, zoals te verwachten viel, verworpen. Het OM kwam met het formele verweer dat (ex-)ministers nu eenmaal alleen op bevel van een Kamermeerderheid kunnen worden vervolgd. Tenminste als het om ambtsmisdrijven gaat. En volgens het OM worden hier immers door ons de ministers Donner en Verdonk van het plegen van bepaalde misdrijven beschuldigd - het OM noemde er een paar in zijn afwijzende besluit: "dood door schuld", "ernstige medische verwaarlozing" en "inhumane detentie-omstandigheden" - die, aldus het OM, als ze al door de betrokken ministers zouden zijn gepleegd, dan als ambtsmisdrijven zouden moeten worden gekwalificeerd. Immers, het

zijn dan misdrijven begaan in de uitoefening van hun functie als minister. Zodat derhalve, aldus het OM, alleen de Kamer hier vervolging zou kunnen eisen. En niet het OM.

Zwakke uitvluchten

Een dergelijke uitkomst kwam voor ons niet als een verrassing. Van het OM, onder leiding immers van Donner zelf, kon natuurlijk geen tegemoetkomende houding worden verwacht tegenover een eis tot vervolging van de grote baas zelf!

Maar niettemin is de hier gegeven argumentatie uiterst zwak.

Want het OM weet hier niets beters te doen dan terug te vallen op eigen fantasieën over de inhoud van de door ons ingediende strafklacht. Want het feit dat wij inderdaad de misdrijven die het OM hier construeert in het geding zouden hebben gebracht bestaat als zodanig slechts in de verbeelding van het OM zelf.

Een keihard rapport

Het zijn immers uitdrukkelijk niet dergelijke ‘gewone’ misdrijven, die wij in onze strafklacht jegens Donner en Verdonk naar voren hebben gebracht, maar door ons is aan de orde gesteld een misdrijf van een geheel ander kaliber en van een heel ander chapter.

Het gedraai van het OM is hier dan ook nodig om de ministers uit de gevarezone te houden, die vanuit dat geheel andere chapter opdoemt.

Misdrijven tegen het nationale recht versus misdrijven tegen het internationale humanitaire recht

Wat wij in onze klacht de betrokken ministers te laste leggen is niet het plegen van ‘gewone’ misdrijven in de zin van de nationale strafwetgeving. Wat wij Donner en Verdonk voor de voeten werpen, zijn daarentegen misdrijven van een geheel andere, en veel zwaardere categorie. Namelijk het plegen van misdrijven tegen het internationale humanitaire recht.

Het onderwerpen van mensen aan ‘**een wrede en onmenselijke behandeling**’ is zo’n misdrijf, behorend tot deze categorie.

Het gaat hier dan om misdrijven van een compleet andere

aard, en bovendien om misdrijven die veel zwaarder wegen dan ‘gewone’ misdrijven in de zin van het nationale strafrecht. Die dan ook nooit kunnen verjaren. En waarvoor ook heel andere rechtsregels gelden. Voor dergelijke misdrijven kan ook niemand zich verschuilen achter wat voor ‘immunitet’ dan ook, ook ministers niet.

Die moeten, zodra dergelijke misdrijven in het zicht komen, hiervoor, op gelijke voet met ‘gewone’ burgers, strafrechtelijke verantwoordelijkheid onder ogen zien.

Zo bepaalt het internationale recht. En zo bepaalt ook onze Nederlandse wetgeving. Die dan voorts ook nog het OM in Den Haag uitdrukkelijk aanwijst als vervolgingsinstantie voor zulke misdrijven tegen het internationale humanitaire recht.

Beroep bij het gerechtshof

We hebben dan ook inmiddels beroep ingesteld tegen de weigering van het OM om Donner en Verdonk strafrechtelijk te vervolgen. En daarbij aangegeven dat zulke uitvluchten als door het OM in eerste instantie gekozen, niet werken. Trucs als het reduceren van een strafklacht vanwege het schenden van het internationale humanitaire recht - in dit geval vanwege het opleggen van ‘**een wrede en onmenselijke behandeling**’ aan degenen die het slachtoffer zijn geworden van de Schipholbrand - tot een serie ‘gewone’ misdrijven naar nationaal recht, zijn al te doorzichtig. En pogingen om zo de ministers Donner en Verdonk een immunitet van strafvervolging te bezorgen, die hun bij misdrijven tegen het internationale humanitaire recht niet toekomt, zijn simpelweg misleidend.

Het hof zal er zich dan ook over moeten uitspreken of de behandeling en bejegening die de slachtoffers van de Schipholbrand **vóór, tijdens en na** de catastrofale brand hebben ondergaan, wel dan niet een ‘**wrede en onmenselijke behandeling**’ vormde. Zo hebben we in ons beroepschrift nog eens uitvoerig onder de aandacht van het hof gebracht.

Onze argumenten voor dat eerste zijn overvloedig.

Volgens het rapport van de onderzoeksraad is er dus absoluut NIET adequaat gehandeld!

60 jaar na dato (4, slot)

Totstandkoming van het Verdrag van Warschau

Door Piet Schouten

Het thema van de mensenrechten staat actueler dan ooit op de agenda. Opnieuw worden pogingen ondernomen om de verworven rechten af te nemen, terwijl de uitgaven voor militaire avonturen stijgen. De geschiedenis kan zich herhalen dankzij gunstige omstandigheden voor de krachten met onstilbare machtshonger. Voor, tijdens en na de Tweede Wereldoorlog werd de basis gelegd voor de toekomstige 'New World Order' (zoals u kunt lezen op blz. 10 e.v.) De naoorlogse generatie is opgegroeid in een Europa waar lange tijd de vredeskrachten de overhand hadden. Door de aanwezigheid en het optreden van de landen van het Warschau-Pact was er tot eind jaren '80 een balans van vrede en veiligheid in Europa.

In de voorgaande delen hebben we kunnen lezen dat veel van de oud-nazi's ongestraft hun loopbaan konden vervolgen binnen het westerse bondgenootschap. Het Verdrag van Potsdam, tot stand gekomen in de zomer van 1945, is vele malen geschonden door de westerse grootmachten. De grootste schending werd wel het toestaan van het opnieuw bewapenen van West-Duitsland inclusief de toetreding van West-Duitsland tot de NAVO.

Over het grote verschil van effectieve aanpak van de nazi-leiders en haar trawanten in de westelijke zone en in de Sovjet-zone (SBZ) heb ik vorig keer geschreven.

Was er dan eensgezindheid tussen de westerse geallieerden? Nee, zeker niet! De Gaulle, voorzitter van de Voorlopige Franse Regering, had een plan met als hoofdlijnen:

- Annexatie van het Saarland.
- Deling van het Rijnland, onder militaire leiding, economisch ingebed; praktisch zou dit de status van protectoraat krijgen.
- Deling van het Ruhrgebied, onder internationale controle.

Geallieerde bondgenoten aan de Elbe

Voor het overige deel van Duitsland zagen de Fransen liever geen verbodskeling maar eerder een verbond van staten. In 1946 besepte de opvolger van De Gaulle dat de politiek van 1943-1945 achterhaald was: de geallieerden waren tegen, en het uitgeputte Frankrijk had de middelen ertoe niet. In Parijs werd overgestapt van een visie van het Duitse gevaar op een visie van het 'Russische Gevaar' (het begin van de Koude Oorlog, voortzetting van de 'Warme Oorlog') een tussenstadium waarbij Duitsland onder controle zou staan van Moskou (Rapallo-komplex).

Laatste fase in de ontwikkeling was de Londense Conferentie van 1948. In het Franse parlement haalde de oprichting van de Bondsrepubliek het met een krappe meerderheid. Het werd een federale Bondsstaat en geen verbond van staten. De Amerikanen verklaarden zich eerst dan bereid om een veiligheidsgarantie te geven. Dit leidde in 1949 tot de Atlantische Alliantie. Het 'Sovjet-gevaar' werd vanaf toen groter als het Duitse bestempeld.

De samenzweerders van 20 juli 1944 waren niets anders dan een groep bour-

geois-officieren die trachtten Hitler af te zetten om een wapenstilstand met de westelijke geallieerden te sluiten en dan samen tegen de arbeidersmacht van de Sovjet-Unie op te trekken. Hitler liet de verliezers van de putsch samen met hun bondgenoten in de generale staf bloedig vervolgen om zo de laatste overgebleven groep van de burgerlijke partijen die nog buiten de NSDAP georganiseerd waren uit te roeien. De ware betekenis van de terechtstellingen na de 20ste juli lag echter niet in de furie waarmee Hitler de laatste oud-conservatieve oppositie afmaakte, maar in het feit dat deze terechtstellingen de Duitse bourgeoisie bijeenbracht binnen het kader van het afstervende Hitler-bewind.

Het is deze, door Hitler op de valreep 'eengemaakte' bourgeoisie, waarmee het Amerikaanse imperialisme vanaf 1945 in het geheim zou samenwerken en vanaf 1955 een openlijk bondgenootschap zou sluiten.

Om de zoveel jaar zoekt het militair-industriële complex naar gelang de mogelijkheden en om te overleven naar een nieuwe dreiging en vijand.

In de Koude Oorlog was het eenvoudig. Organisaties als NAVO en EEG waren 'nodig voor de dreiging die zou uitgaan van communistische Oostbloklanden' die zich zelf hadden verenigd in het Warschaupact. Daarbij vergeet men doorgaans te melden dat het Warschau-Pact pas opgericht werd nadat de VS en bondgenoten de NAVO in 1949 hadden opgericht en dat ook in de wapenwedloop die daarop volgde meestal de VS als eerste het initiatief nam (bv. betreffende nucleaire bewapening). In 1949 sloten de Verenigde Staten, Canada, Groot-Brittannië, Frankrijk, België, Nederland, Luxemburg, Noorwegen, Denemarken, IJsland, Italië en Portugal het Noord-Atlantische Pakt (NAVO). Naar buiten toe werd het doel van het pakt 'verkocht' als de wederzijdse bijstand van de aangesloten landen in geval van een aanval op één van de aangesloten landen. In werkelijkheid was het de NAVO te doen om de alom gegroeide macht van de arbeiders te onderdrukken (vergelijk: de intentie van het Derde Rijk!) en de enorme sympathie voor de Sovjet-Unie die Hitler de genadeslag toegebracht had. In landen als Frankrijk, België, Italië en Griekenland kwamen communistische en arbeiderspartijen als sterkste uit de verkiezingen en kwam een echte volksregering naderbij.

Voorbereidingen tot herbewapening

Hoewel de Sovjet-Unie succesvolle atoomproeven had gedaan na de atoombomagressie van de VS op de burgerbevolking van Hiroshima en Nagasaki, behielden de Verenigde Staten in de daaropvolgende jaren hun voorsprong in de wapenwedloop vanwege de superioriteit van de Amerikaanse luchtmacht. De vrees dat de westerse landen een nieuwe aanval voorbereidden op de Sovjet-Unie werd steeds groter. Om de publieke opinie te beïnvloeden werd de vroegere bondgenoot, de Sovjet-Unie, afgebeeld als boeman: de 'Russische beer'. Vooral in West-Duitsland werd de angst grootschalig verspreid onder de bevolking. Militarisering van de Bondsrepubliek Duitsland werd op deze manier van vitale betekenis in de

internationale constellatie van die tijd. De eerste helft van de jaren vijftig, tijdens het eerste kabinet Adenauer, zou volledig in het teken staan van de heroriëntatie van West-Duitsland binnen de gelederen van het 'vrije' Westen. In november 1949 verklaarde Adenauer bij de Petersberg-overeenkomst dat hij 'de demilitarisering van de Bondsrepubliek in stand zou houden en met al de hem ter beschikking staande middelen de vorming van enige strijdkrachten' zou verhinderen. Minder dan drie jaar later zegde hij twaalf Duitse divisies toe voor de NAVO. Zonder de aanwezigheid van de Bondsrepubliek in de NAVO was de militaire balans in het voordeel van de Sovjet-Unie omgeslagen. Met de deelname van West-Duitsland aan de NAVO zou de frontlinie van het Westers bondgenootschap een flink stuk naar het Oosten opschuiven. In deze nieuw ontstane situatie bevond het Westen, inclusief West-Duitsland, zich in een aanzienlijk betere startpositie bij een eventuele aanval op de Sovjet-Unie. Met dit in het achterhoofd werd tijdens het voorbereiden van een Atlantisch bondgenootschap tussen Canada, Amerika en West-Europa serieus rekening gehouden met een Duits lidmaatschap van de NAVO. Dit idee, met de Tweede Wereldoorlog nog vers in het geheugen, werd niet in het openbaar besproken, om niet nog meer wantrouwen te wekken bij de Sovjet-Unie. Toch werd dit Duitse lidmaatschap binnen vijf jaar na oprichting van de NAVO een feit. De Verenigde Staten waren niet van plan én het Marshallplan én de verdediging van Europa te financieren. Het Verenigd Koninkrijk werd er door haar bondgenoten op het Europese continent van verdacht een alternatief verdedigingsplan voor Europa te hebben. De Engelsen wilden zich, zo was de veronderstelling, bij een eventuele aanval terugtrekken om vervolgens vanaf de Britse eilanden de tegenaanval in te kunnen zetten. In deze situatie zou de verdediging van Europa geheel in Franse handen komen te liggen. Zonder een Duits NAVO-lidmaatschap zou de frontlinie bij de Rijn en niet bij de Elbe liggen. Dit vooruit-

zicht stemde de Nederlandse en Duitse regeringen en hun kapitaalskringen niet bijzonder vrolijk.

In het najaar van 1949 hadden verschillende prominente politici en militairen, waaronder Winston Churchill, Paul Reynaud en de generaals Clay en Montgomery, al publiekelijk aangegeven dat een Duitse deelname aan de verdediging van 'Europa' (lees: westerse kapitaalbelangen) onontkoombaar was.

Op 22 november 1949 ondertekende Adenauer de Petersberg-overeenkomst. Deze overeenkomst legde o.a. vast in hoeverre Duitslands industrieën nog zouden worden ontmanteld.¹

De Bondsrepubliek en haar regering lieten relativering van de nazimisdaden en aanspraak op vroegere Duitse gebieden in veel gevallen straffeloos toe. Toegestaan werden organisaties als de 'Landmänner' en 'Heimatvertriebene' (met o.a. als voorzitter de vroegere Wehrmacht-tankcommandant en latere Bondskanselier Kohl) en rechts-extreme groepen werden vaak op slinkse wijze gesubsidieerd. Adenauer, Bundesminister Fritz Schäffer, Bundespräsident Theodor Heuß en anderen hadden zich 1932/33 voor de intrede van de NSDAP in de Pruisische en de Reichsregierung sterk gemaakt en de machtsovername door Hitler vrij baan gegeven. Ook deden zij niet serieus moeite om de oorzaken van de ondergang van de Weimar-Republiek te onderzoeken. Adenauer pleitte openlijk in de Bundestag voor afschaffing van het woord 'oorlogsmisdadiger'.

In de kersvers opgerichte BRD keerden de aloude thema's uit het 'Derde Rijk' terug, voorvechters van een 'Verenigd Europa', een nieuw Europa als 'Derde Wereldmacht'. Om tegenstribbelen van Frankrijk tegen te gaan werd de EGKS opgericht (Europese Gemeenschap van Kolen en Staal, de voorloper van de Europese Economische Gemeenschap), en kreten als een 'Europees veiligheidsleger' werden erin gepompt bij het grote publiek. Het 'Christelijk avondland' met een Bondskanselier als Adenauer, die

zijn reactionair-katholieke Beierse achtergrond nooit verloochende, was aantrekkelijk voor de Verenigde Staten. Het streven naar een grootmacht is altijd het kenmerk gebleven van de Westduitse buitenlandse politiek.

De in gang gezette Koude Oorlog verzwakte in het westen voorgoed de wil tot Entnazifizierung. De Amerikanen hadden Duitsland nodig als bolwerk tegen het 'communistiche gevaar' uit het oosten. Op 31 januari 1951 verleende de Amerikaanse Hoge Commissaris amnestie aan al diegenen, die in de Nürnberger Processen van Oorlogsmisdaden minder dan 15 jaar vrijheidsstraf gekregen hadden. Zo ook Alfried Krupp, die vanwege slavernij van 5000 KZ-gevangenen, 18000 krijgsgevangenen en 55000 gastarbeiders tot 12 jaar hechtenis was veroordeeld. Fritz ter Meer, direct verantwoordelijk voor het IG-Farben-Werk in Auschwitz, nam in 1956 plaats in de Raad van Toezicht van het Bayer-Concern, de voortzetting van IG-Farben. Alsof er niets gebeurd was, keerden nazi-kopstukken op hun post terug – niet alleen in overheidsbestuur - maar ook in de politiek, economie, cultuur, media en wetenschap. Hans Globke, Kurt Georg Kiesinger, Karl Carstens of Reinhard Gehlen zijn slechts enkele namen van de lange lijst verschillende gevallen die in de openbaarheid kwamen. Pensioengelden aan voormalige nazi-beulen of hun weduwen werden zonder probleem door de overheid ingewilligd. Slechts een paar struikelden, zoals de minister-president van Baden-Württemberg en vroegere nazi-marinerechter Hans Filbinger, over hun bruine verleden.²

Met Adenauers politiek lag de weg open voor revanchistische groeperingen, neonazi's en het militair-industriële complex. Onder Adenauer werden progressieve antifascisten zoals de in oktober 2006 overleden Peter Gingold, medeoprichter van de Freie Deutsche Jugend, die moedig verzet hadden georganiseerd in Duitsland en Frankrijk, statenloos verklaard. Velen werden getroffen door Berufsverbo-

ten (ontslagen om politieke redenen, lidmaatschap van de KPD of vredesbeweging). De Noordduitse tegenhanger van de CSU, de Deutsche Partei, die Adenauer mede aan de macht geholpen had, maakte regelmatig voormalige Duitse verzetsstrijders voor verraders uit en pleitte al in 1951 voor een verbod van de twee communistische partijen in West-Berlijn, de KPD en de SED. Tussen 1951 en 1968 werden 138.000 processen (!) gevoerd tegen communisten in West-Duitsland, meer dan 7.000 werden veroordeeld. In de deelstaat Niedersachsen waar 80% van de rechters tot de nazi's behoorde was een record aantal vervolgingen van linkse mensen.

Zes jaar later in mei 1955 stemden de meeste socialistische staten hun defensiepolitiek af op de toenemende agressie uit het westen en ondertekenden het Verdrag van Warschau, oftewel het Warschau-Pact. Een bedreiging met atoomwapens was immers een realiteit gezien de ontwikkelingen in de VS en hun plannen met Europa en de leidende rol van de revanchistische Bondsrepubliek Duitsland dat oorlogen met ontelbare slachtoffers op zijn geweten had. De lidstaten van het Warschau-Pact waren: de Volksrepubliek Albanië, de Volksrepubliek Bulgarije, de Duitse Democratische Republiek, de Volksrepubliek Polen, de Socialistische Republiek Roemenië, De Sovjet-Unie, de Hongaarse Volksrepubliek en de Tsjecho-Slowaakse Socialistische Republiek. Doel van het pakt was de coördinatie van de militaire activiteiten, het buitenlandse beleid en de verdere ontwikkeling van de economische en culturele betrekkingen tussen de aangesloten landen.

Het Warschaupact was een logische reactie van de socialistische landen in Oost-Europa op de herbewapening van West-Duitsland en de toetreding van West-Duitsland tot de NAVO, waarvoor Bondskanselier Adenauer enige weken eerder zijn handtekening zette in Parijs.

Het pact werd officieel ontbonden in Praag op 1 juli 1991. Kort daarop

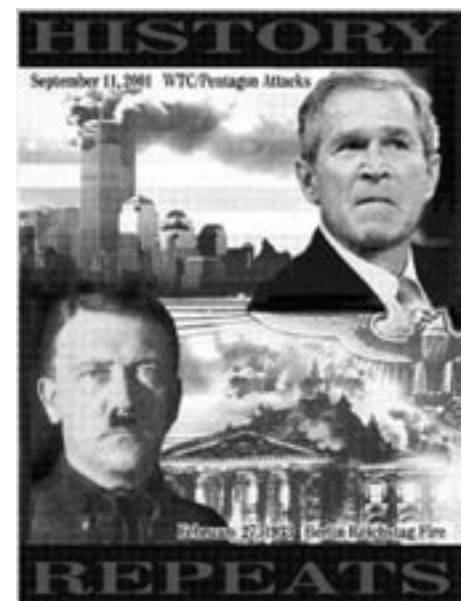
profiteerden de NAVO- en EU-landen van de instabiliteit, en exporteerden terreur en oorlog naar Oost-Europa onder het aloude motto van verdeel en heers. Grondstoffen en oliecorridors zijn nu eenmaal belangrijker dan mensenlevens voor kapitaalgroepen. Joegoslavië werd getroffen door de grootste agressie sinds de Tweede Wereldoorlog: de NAVO-bombardementen op voornamelijk burgerdoelen in 1999 waren niet mogelijk geweest indien het Warschau-Pact nog had bestaan. Met het verdwijnen van het Warschau-Pact van het toneel zagen we de oorlogen in Joegoslavië, Afghanistan, Irak en andere landen. De toenemende invloed van fascistische en extreemrechtse denkbelden binnen de heersende partijen maakt het voor ons als antifascisten des te noodzakelijker de bevolking te mobiliseren in zo breed mogelijke zin! Zie dienaangaande ook de verklaring van de FIR in dit blad, op blz. 12. Verspreid deze zoveel mogelijk!

(Endnotes)

1 http://www.dhm.de/lemo/html/dokumente/JahreDesAufbausInOstUndWest_vertragPetersbergerAbkommen

2 Stern Heft 13, 2005, Artikel van Irmgard Hochreiter

Bronnen: Rotfuchs, Antifanet.de

De dag dat Habeas Corpus stierf (17 oktober 2006) en de Verenigde Staten een dictatuur werden

Door Robin de Ruiter

Een rechtsstaat wordt daardoor gekenmerkt dat iemand zolang onschuldig is totdat zijn schuld bewezen is en dat willekeurige groepen mensen, welke iemand niet aanstaan, niet zomaar preventief gevangen genomen kunnen worden. De Verenigde Staten beschikken over een prachtige grondwet waarin iedereen het recht heeft op zijn of haar wijze gelukkig te worden. Amerika is er trots op een land van vrije meningsuiting te zijn. Na de aanslagen van 11 september is er echter iets wezenlijk veranderd. Na deze aanslagen kunnen op hoog niveau zaken doorgezet worden, die daarvoor nooit te realiseren zouden zijn geweest.

President George W. Bush heeft na 11 september achter de ruggen van zijn gekozen volksvertegenwoordigers - Democraten en Republikeinen - om een geheime, door zijn militairen ondersteunde schaduwregering uit niet-gekozen staatsdienaars geformeerd. Geen enkel lid van de overige machtstakken, de wetgevende en de rechterlijke, waren bij dit plan betrokken of er zelfs maar van op de hoogte. In het bergachtige oosten van de VS had men een voorlopig regeringscentrum ingericht, dat in oktober 2001 de status van permanent instituut kreeg. Sindsdien worden alle hoogste ambtenaren, dat wil zeggen degenen die direct onder de kabinetsleden vallen, per toerbeurt om de drie maanden naar dat regeringscentrum verplaatst. Deze geheime regering is vooral duister omdat zij uit uitsluitend (75 tot 150) medewerkers van de uitvoerende macht is samengesteld. Er zijn inmiddels juridische documenten ontdekt waarin deze personen alle volmachten van de uitvoerende macht toebedeeld worden. Deze opzet is geheel in strijd met de verdeling van de machten, zoals die in de Amerikaanse grondwet is vastgelegd. De geheime regering bestaat uitsluitend uit lieden die bevoegd zijn het militaire apparaat en de politiediensten te bevelen. Daarbij

worden zowel de wetgevende als de rechterlijke macht buitenspel gezet. Kan zo'n systeem nog anders betiteld worden dan een open dictatuur?

Sinds 11 september 2001 worden door de regering Bush alle democratische rechten afgebroken. De grootste bedreiging voor het Amerikaanse volk komt niet van buitenaf, van terroristen of islamitische fundamentalisten, maar van binnenuit, vanuit de geheime plannen van de Amerikaanse regering zelf. De terroristische aanslagen werden als excuus gebruikt om een schaduwregering te vormen die achter de rug van de wetgevende macht om opereert. De oorlog tegen het terrorisme is de basis geworden waarop de regering Bush langzaam maar zeker een op militairen en politie steunende dictatuur opzet, welke aangestuurd wordt door een geheime klik gezichtloze figuren, die om veiligheidsredenen vanuit onbekende oorden opereren. De regering van de Verenigde Staten schuift voortdurend haar eigen grondwet terzijde of stelt deze zelfs gedeeltelijk buiten werking.

De Amerikaanse president Bush is tot voor kort van mening geweest dat hij alleen kon beslissen hoe terreurverdachten worden behandeld. Nadat de kwestie van het bestaan van de geheime CIA-gevangenis uitlekte, noemde Bush - afgezien van het feit dat hij in strijd met de Conventie van Genève had gehandeld - de geheime CIA-gevangenis een fantastisch wapen om het Amerikaanse volk in de komende jaren te beschermen.

Daarop oordeelde het Hooggerechtshof dat de regels voor terreurverdachten door de wetgever zelf moesten worden vastgelegd. Dit was een streep door de rekening van Bush en zijn neo-Cons. Om het oordeel van het Hooggerechtshof te omzeilen presenteerden zij niet lang daarna de *Military Commissions Act*.

Deze wet staat President Bush, of de minister van Defensie, toe om ieder-

een - burger van de Verenigde Staten of niet - tot een 'unlawful enemy combatant' (een ongeoorloofd vijandelijke strijder) te verklaren.

Volgens de *Military Commissions Act* is het de eerder genoemde 'uitvoerende macht' die beslist wie een 'unlawful enemy combatant' is. Het is belangrijk op te merken dat de definitie van 'unlawful enemy combatants' zo vaag is dat iedere burger in de Verenigde Staten dreigt eronder te vallen. Met deze wet kan Bush iedereen zomaar opsluiten en de sleutel wegwerpen zonder dat men een kans krijgt zijn onschuld voor een rechtbank te bewijzen. De *Military Commissions Act* is een inbreuk op de Conventie van Genève, het Tweede Amendement en de Grondwet.

Deze wet geeft Bush het recht mensen die volgens hem steun geven aan vijandelijkheden jegens de Verenigde Staten voor onbepaalde tijd op te sluiten en voor militaire commissies te berechten waar ze minder rechten hebben dan in gewone rechtbanken¹. In de *Military Commissions Act* wordt de militaire tribunaal het gebruik van 'afgedwongen bewijs' - door marteling verkregen bewijs - toegestaan. Daarnaast wordt in deze wet foltering gelegaliseerd en Amerikaanse functionarissen die verantwoordelijk zijn voor foltering van gevangenen vrijgesteld van strafvervolging. De *Military Commissions Act* maakt de gebruikte foltertechnieken, bijvoorbeeld de folteringen in Abu Ghraib, wettelijk!

Op 30 september werd de wet door het Congres van de Verenigde Staten aangenomen en sinds dinsdag 17 oktober 2006 is het wettelijke status. De omstreden wet werd op die datum door George W. Bush ondertekend, precies 135 jaar nadat de laatste Amerikaanse President Ulysses S. Grant *habeas corpus* opschortte.

Bij ondertekening zei Bush dat de wet "mensenlevens zal redden". Bush meest cynische opmerking tijdens de ondertekening van de nieuwe wet was

wel dat hij deze wet ter nagedachtenis van de slachtoffers van 11 september 2001 ondertekende. In werkelijkheid heeft deze wet natuurlijk niets te maken met de duizenden onschuldige slachtoffers van 9/11 of het straffen van de verantwoordelijken van deze massamoord.

De meest heilige rechtsprincipes kunnen van nu af met voeten worden getreden. Veel rechtsprincipes worden door de *Military Commissions Act* overboord gegooid. Met bovenaan de lijst het recht om niet gevangen te worden gezet zonder proces of het recht om zich te verdedigen (*habeas corpus*). De 'unlawful enemy combatants' bestaan sinds de ondertekening van de nieuwe wet niet alleen uit de gevangenen van Guantanamo, maar ook uit alle Amerikaanse burgers en de twaalf miljoen illegaal verblijvende mensen in de Verenigde Staten.

De term 'unlawful enemy combatant' omvat principieel iedereen die door Bush en zijn neo-Cons als een probleem wordt gezien. Overigens maakt de wet ook melding van 'alien unlawful enemy combatant'. Helaas wordt in de resterende 38 pagina's het verschil tussen beide termen niet verklaard.

De nieuwe wet heeft het stempel van een bananenrepubliek. Harold Koh, decaan van de faculteit rechten van de befaamde Yale University zei: "Het beeld van het Congres dat zich haast om de rechterlijke macht bevoegdheden te ontnemen in antwoord op een door de politiek gecreëerde noodsituatie, is heel schokkend. De verdachten in de nazi-processen in Nürnberg en voor het Joegoslavië-tribunaal in Den Haag hadden meer rechten."²

Wanneer Bush of Rumsfeld beweren dat iemand een 'unlawful enemy combatant' is, dan moeten wij dat geloven en aanvaarden. Er bestaat geen mogelijkheid dat een onafhankelijke rechter een onderzoek gelast waarom hij of zij gevangen wordt gehouden. En dan kan Bush de verdachte ook nog laten martelen om hem een bekentenis af te dwingen. Vervolgens kan men hem of haar op basis van de gedwongen bekentenis veroordelen. Dit alles gebeurt in het geheim.

De republikeinen zijn overweldigd door de neo-Cons. Daarom zal de nieuwe wet ook in de toekomst niet meer ongedaan worden gemaakt. Het ondertekenen van deze wet is de dood van het Amerikaanse politieke systeem. De wet is van toepassing op alle burgers van de Verenigde Staten, ongeacht hun status. Alle Amerikanen dienen van nu af hun buurman te vrezen, want als men niet op hem of haar gesteld is kan men hem of haar bij de neo-Cons aangeven. Met als gevolg dat voordat men er erg in heeft voorgoed in een van de over heel de Verenigde Staten opgerichte concentratiekampen verdwijnt.

Ook in Europa worden achter gesloten deuren zaken bedisseld waar de burger geen zicht op heeft, maar wel de gevolgen van voelt. In Europa kennen we bijvoorbeeld het *Europees Arrestatiebevel*.

Net als de *Military Commissions Act* is het *Europees Arrestatiebevel* een aanval op al eeuwen bestaande democratische burgerrechten. Het brede publiek heeft hier amper kennis van kunnen nemen, want de media en de overheid hebben dit onderwerp voor het grootste gedeelte buiten de publiciteit gehouden.

Onze politici beweren dat het EAB een van de maatregelen is welke op EU-niveau als gevolg van 11 september 2001 genomen is. Aanvankelijk zou het alleen om verdachten van terroristische activiteiten gaan, maar thans geldt het voor iedereen. De juridisch onduidelijke categorie 'terrorisme' is slechts een van de beschreven strafbare feiten. Het grootste deel van de 32 strafbare feiten die op de lijst staan waarover de EU-lidstaten het eens geworden zijn (ongeacht de huidige nationale wetgevingen!), kan als matige of zware alledaagse criminaliteit beschouwd worden en heeft in de regel niets met terrorisme, hoe men dat dan ook definieert, te maken³.

Het EAB is een ramp voor de burger. Halsstarrige tegenstanders van oorlogen die tegen zogenaamde schurkenstaten gevoerd worden, worden gezien als geheime bondgenoten van terroristen. Het EAB maakt het mo-

gelijk oppositiebewegingen te onderdrukken en iedere deelnemer eraan als misdadiger te behandelen. Iedere tegenstander van de Nieuwe Wereldorde kan op deze wijze gedeporteerd worden en ver van de ogen en controle van zijn eigen volk en geliefden tot zwijgen gebracht worden.

Begin 2005 blijkt dat reeds meer dan 2600 maal van het EAB gebruik is gemaakt⁴. Meerdere personen, waaronder tegenstanders van de Nieuwe Wereldorde, zijn gedeporteerd!

Door de invoering van het EAB zijn o.a. de waarborgen die besloten liggen in uitleveringsprocedures omzeild. Het EAB leidt tot aanhouding en een snelle overdracht van de opgeëiste persoon naar de verzoekende staat, zonder rechterlijke bemoeienis en controle. Het tot dusverre geldende basisprincipe op het verbod tot uitlevering van burgers wordt met het EAB volledig afgeschaft. De rechters in het land waar het verzoek tot uitlevering ingediend wordt, kunnen op geen enkele wijze de rechtsgeldigheid van dat verzoek controleren. Zonder opgaaf van reden kan men gearresteerd en uitgeleverd worden. Een Nederlandse ingezetene kan bijvoorbeeld zonder pardon naar Polen overgebracht worden! Een officier van Justitie in Polen kan de Nederlandse politie verplichten iemand te arresteren als hij daarom vraagt. Geen enkele instantie in Nederland is meer bevoegd om de beschuldiging en het uitleveringsbevel gerechtelijk te onderzoeken. Het EAB houdt in dat een Nederlandse rechter het arrestatiebevel van een collega uit een ander EU-land dient te respecteren en uit te voeren⁵. Ook wanneer volgens de Nederlandse wetgeving iemand voor een dergelijk vergrijp niet in voorarrest gezet mag worden of wanneer het feit, in tegenstelling tot het land dat de uitlevering vordert, zelfs in Nederland helemaal niet strafbaar is. In Nederland vindt in zo'n geval geen onderzoek plaats naar de feitelijke schuld van de betrokkene! Het EAB maakt het volgens clausele 2003/577/GAI zelfs mogelijk dat de bezittingen van een verdachte in beslag genomen worden, waardoor het vrijwel onmogelijk wordt om bij be-

rechting in een vreemd land nog adequate tolken of een Nederlandssprekende advocaat in te schakelen.

Volgens het EAB kan een EU-lidstaat een burger in een ander EU-land ook laten veroordelen, terwijl het gepleegde strafbare feit in eigen land niet strafbaar is. De volgende situatie zou zich kunnen voordoen: u heeft in Amsterdam deelgenomen aan een protestdemonstratie tegen de regering. Tijdens deze demonstratie heeft u een spandoek omhoog gehouden met daarop de tekst 'Weg met deze regering'. Volgens het Nederlandse recht is dat volledig legaal. In Slovenië echter worden demonstraties tegen de regering gezien als terroristische daden, en terrorisme valt nu eenmaal onder het EAB. Dat betekent dat het mogelijk is dat u aan Slovenië uitgeleverd mag worden om daar wegens terrorisme berecht en veroordeeld te worden. Vraagt u zich dus maar eens in alle ernst af of u vijanden heeft. Neemt u deel aan politieke activiteiten? Het schrijven van een ingezonden stuk in een krant over bijvoorbeeld *11 september 2001* kan op Malta als een terroristische daad aangemerkt worden, waarop een gevangenisstraf van minstens twee jaar kan volgen. Niet alleen echter de persvrijheid, ook de vrijheid van meningsuiting is in het geding. In Bulgarije bijvoorbeeld bestaat een antidiscriminatiewet (betreffende godsdienst, leeftijd en seksuele identiteit) waarmee u als Nederlander als heel snel in conflict kunt komen (minimale straf is hier vijf jaar gevangenis).

In de meeste landen van de EU behoort het EAB al tot de dagelijkse praktijk en dreigen burgergrondrechten tot een speelbal van Europese justitiële instanties te worden. Het EAB maakt korte metten met de beschermingsclausules waarmee de cultuur van onze eigen strafrechtstraditie totnogtoe gewaarborgd was.

Door invoering van het EAB wordt o.a. de eis van dubbele strafbaarheid voor het gros van de delicten waarvoor mag worden uitgeleverd, afgeschaft. In de oude procedure moest de gedraging waarvoor moest worden uitgeleverd strafbaar zijn in zowel het land dat om uitlevering vroeg, als in

het land dat zou uitleveren.

De structuur van een strafzaak, waardoor een eerlijk proces kan plaatsvinden, en de balans tussen de onderlinge machten van een rechtsstaat worden door het EAB compleet verstoord. In de Nederlandse Grondwet staat dat iedere burger vrij is om te doen wat hij wil, mits men zich aan de regels houdt. Nederland is een rechtsstaat waar een ieder een beroep kan doen op een rechter om een onafhankelijke uitspraak te kunnen krijgen⁶. Met invoering van het EAB wordt de onafhankelijkheid van de rechter als zodanig aangetast. Deze aantasting verhoudt zich op geen enkele wijze met de Nederlandse grondwet. Uit artikel 17 van de grondwet valt af te leiden dat het ongeoorloofd is als iemand anders dan de rechter gaat (mee)beslissen. Dit is nadelig voor de burger, omdat hij als procespartij dan niet weet waar de interpretaties van de rechter vandaan komen, en zich indien nodig daartegen moeilijk kan verweren. Door het EAB blijft van artikel 17 van de grondwet en van het daaruit voortvloeiende rechtssysteem, dat als de basis van onze strafrechtcultuur beschouwd wordt, niets meer over. Ook de Relatieve Competentie, waar de vraag speelt in welke plaats en rechtbank men terecht moet staan, komt te vervallen. Voor het strafrecht geldt: die rechter is bevoegd binnen wiens rechtsgebied het feit is begaan of de verdachte woont of zich bevindt of waar hij zijn laatst bekende verblijfplaats heeft gehad (artikel 18). De betekenis die de wetgever op grond van deze gebiedsbepaling toekent, is van zo groot belang dat een foute toepassing ervan zelfs tot een nietig-verklaring van de veroordeling leidt!

Ook de mogelijkheid, dat - na het vergaren van de bewijsmiddelen door de aangezochte staat - het verzoek zelve (proces-verbaal) aan de verdachte of een derde ter hand wordt gesteld - komt te vervallen. Een en ander is van belang in verband met het indienen van bezwaren en beroepen en de verdediging van de verdachte. Ook de bepaling dat een uitgeleverd persoon niet berecht mag worden voor andere, eerder begane daden dan de daad welke

tot het verzoek tot uitlevering leidde, is afgeschaft⁷.

Dr. Carlo Alberto Agnoli, een voormalig Italiaans rechter, brengt zijn waarschuwing aan alle EU-burgers als volgt onder woorden: "Het EAB zal de op recht en gerechtigheid gebaseerde rechtssystemen van praktisch alle Europese landen volledig omvormen en uiteindelijk tenietdoen⁸.

De toekomstige inquisitoren van de gemeenschappelijke Europese inquisitie zullen onbeperkte speelruimte krijgen: een griezelige nachtmerrie - een totalitaire politiestaat - is nabij!

(Footnotes)

¹ George W. Bush was de bedenker van de term 'unlawful enemy combatants'. Met deze term meende hij in Afghanistan opgepakte en naar Guantanamo Bay versleepte mensen niet als krijgsgevangenen, volgens de Conventie van Genève, te hoeven behandelen.

² *Washington Post* van 18 oktober 2006.

³ Enkele voorbeelden van de 32 strafbare feiten: deelneming aan een criminele organisatie, terrorisme, mensenhandel, corruptie, fraude, vreemdelingenhaat en racisme, illegale handel in wapens, munitie en andere explosieve waren, milieumisdrijven, cybercriminaliteit, illegale handel in cultuurgoederen, waaronder antiquiteiten en kunstvoorwerpen, oplichting, chantage en afpersing, sabotage en brandstichting.

⁴ *Süddeutsche Zeitung* van 25 februari 2005.

⁵ De Nederlandse rechter heeft niet meer de geringste mogelijkheid om vast te stellen of er voor arrestatie een legitieme reden bestaat.

⁶ Niemand kan tegen zijn wil worden afgehouden van de rechter die de wet hem toekent (artikel 17 van de grondwet). Het *Fair Trial* artikel 6 van het EVRM is bedoeld om de burger te beschermen tegen een partijdige rechter, of tegen een rechter die in zijn oordeel beïnvloed is door krachten van buitenaf (te denken valt aan dwang van de uitvoerende macht), zodat de burger geen eerlijk proces krijgt.

⁷ Het Europees Arrestatiebevel kan ook voor strafbare feiten gebruikt worden die vóór de ratificatie ervan begaan zijn!

⁸ Dr. Carlo Alberto Agnoli, *Der europäische Haftbefehl - Kürzester Weg in die Tyrannei*, Durach 2005.